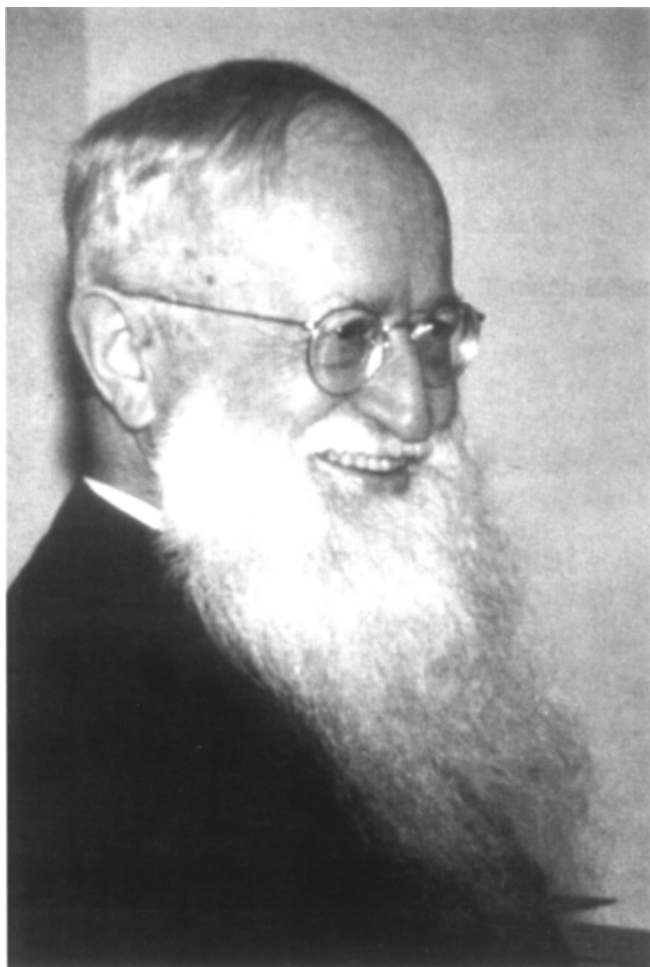

KILENC HÉT KENTENICH ASTYÁVAL A SZENTIELEKÉRT

**KÜLDÖD EL NEKÜNK
ÜDVÖZÍTŐNK LELKÉT, AZ ERŐ LELKÉT**

Pater Josef Kentenich
a nemzetközi Schönstatt-mozgalom alapítója
1885–1968

P. Tilmann Beller

**„Küldd el nekünk
Üdvöztőnk Lelkét, az erő Lelkét”**

*Kilenc hét imádságban
Kentenich atyával a Szentlélekért*

Családakadémia
Óbudavár, 2003

A mű eredeti címe:
Send uns des Heilands Geist der Kraft
Neun Wochen mit Pater Josef Kentenich
Sekretariat P. J. Kentenich, Vallendar, 1997

Fordították:
Fényi Andrea
Harsányi Éva
Varga Károly és Erika

Lektorálták:
Csermák Kálmán és Alice
Sallai Tamás és Karikó Éva

1. kiadás: 1998
2. kiadás: 2003
ISBN 963 86278 9 1

Kiadja a Családakadémia – Óbudavár Egyesület
8272 Óbudavár, Fő u. 14. Tel./fax: 87/479-008
Felelős kiadó az Egyesület elnöke
Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre
Nyomás: OOK-Press nyomda, Veszprém
Felelős vezető: Szathmáry Attila

TARTALOMJEGYZÉK

Ajánlás	5
Bevezetés	7
1. hét: Hiszem, hogy meghívtál	11
2. hét: Amim van, neked adom, és ez valóban sikerül is.....	20
3. hét: Egyedi és megismételhetetlen vagyok ...	28
4. hét: Otthon számodra, számotokra és sokak számára, és a Szűzanya nálunk lakik	35
5. hét: A gyakorlati gondviselésbe vetett hit: Te vezetsz engem	45
6. hét: A teljesség Lelke: egészen a tied vagyok.....	56
7. hét: Az apostolság Lelke: beszélj és ne hallgass!	66
8. hét: A vértanúk Lelke: a kockázattal teli apostolkodás	73
9. hét: A gyermekség Lelke, a gyermekség útja.....	79

AJÁNLÁS

A Szentlélek-kilenced, amit az Olvasó a kezében tart, kettős gyümölcsöt teremhet életünkben. Egyrészt bevezet bennünket a Szentháromság személyeinek belső titkába, másrészt segít abban, hogy a Szeretet Lelkének ösztönzésére túllépjünk önmagunkon, önzésünkön, s családi, emberi kapcsolatainkban valamit visszatükrözhessünk az adás és elfogadás végtelen harmóniájából, amely az Atya, a Fiú és a Szentlélek egymáshoz fordulásának jellemzője.

Ahogy az egyes fejezetek is jelzik: örülni tudunk a körülöttünk élő emberek sokféleségének és örömmel el tudjuk fogadni önmagunkat is. Otthonunk s mi magunk is a Szentlélek hajléka lehetünk, ahol érezhető az Ő jelenléte. Lesz bátorságunk tanúságot tenni a megélt igazságokról az emberek előtt, ha örömmel fogadják, de akkor is, ha kigúnyolnak, lenéznek, mellőznek érte. A Szentlélek-kilenced különösen nagy értéke, hogy a Szűzanya életén keresztül is közelebb hozza a Szentlélek működését. Emellett megismerkedhetünk a Schönstatt-mozgalom alapítójának, Kentenich atyának az életpéldájával is.

Nagy lehetőség ez a kilenced a házaspároknak és a családoknak, hogy közösen forduljanak Istenhez a nap folyamán, és hogy ezáltal is növekedjen a házasság szentségében megélt szeretetük, hogy otthonuk egyre inkább szentéllýé, családegyházzá formálódjék.

Egyházunk és nemzetünk nagy jubileumi évére készülve igen nagy örömmel ajánlom ezt a kilencdet nemcsak a Schönstatt-családoknak, hanem minden keresztény családnak.

Budapest, 1998.

Magyarok Nagyasszonya ünnepén

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized 'B' followed by a comma and a horizontal line.

+ Bíró László
családreferens püspök

BEVEZETÉS

Pünkösöd után mások voltak az apostolok. Bátrak voltak. Megtalálták a helyes szavakat. Megértették őket. És erő volt bennük. Kivonultak, hogy Jézus Krisztus örömhírét továbbadják. És elég erősek voltak, hogy fellépjenek a hatalmasok ellenállásával szemben. „Nem hallgathatunk arról, amit láttunk és hallottunk” (ApCsel 4,20). Vagyis készek voltak akár a vértanúságra is.

Milyen erő volt az, ami leszállt a gyöngye emberekre? Milyen világosság volt az, amely gondolataikat megvilágította és beszédüket formálta? Ez a Szentlélek volt, akit Jézus megígért nekik. Visszavonultak az utolsó vacsora termébe és ott egyszerűen várták, imádkoztak érte Máriával együtt.

De nem ok voltak az egyetlenek, akikre a Szentlélek kiáradt. Az apostolok továbbadták őt. A korai Egyházban sok adománya volt a Léleknek. Ezek hajtóerők voltak az emberi szívekben, hajtóerők Istenhez. Ez képessé tette őket arra, hogy más embereknek jót tegyenek, gyógyítsák őket, jó tanácsot adjanak nekik, képessé, hogy értelmezzék az Egyház számára az idők jeleit, vagy csak egyszerűen tanítsanak. Ez az isteni és emberi igazságok megismerése volt és a hit ajándéka, mely azokat, akik ezt birtokolták, képessé tette, hogy mindent az isteni világosság fényében lássanak. Ez az adományok sokfélesége volt. Csak néhányat neveztünk meg közülük. Voltak a Léleknek adományai, me-

lyekből a korai Egyház táplálkozott. Ez még ma is érvényes.

A Szentlélek működése sokféle. Több, mint az általunk ismert hét adomány. Sok adományát ismerjük a Léleknek, melyekről Pál apostol írt. A János evangéliumban mondja Jézus: „Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék! Aki hisz bennem, annak szívéből – az Írás szava szerint – élő víz forrásai fakadnak. Ezt a Lélekről mondta, amelyben a benne hívőknek kellett részesülniük.” (Jn 7,37-39)

A későbbi századokban, tehát a középkor körül, amikor az állam és az Egyház szorosan kapcsolódott egymáshoz, amikor a nyugat kultúráját a kereszténység formálta, már nem beszéltek olyan sokat a Lélek adományairól. Az adományokat egyszerűen beépítették az állam és az Egyház életformájába. Egyszerűen keresztényként éltek.

Ma másként van. A keresztény nyugat búcsút vett tőlünk. Korfordulón élünk. Az elmúlt kultúra egyre inkább összeomlik. Közülünk aligha fogja megélni valaki, hogy egy új keresztény kultúra felépüljön. Szüntelenül változásokkal kell számolnunk. Minden mozgásban van. Egy ilyen helyzetben nem elegendő arra hivatkozni, amit tanultunk. Ami tegnap igen volt, ma már nem elfogadott, vagy egyszerűen rossz lehet. Csak egy példát említve: Egy szorosan összetartó keresztény értékrendben az volt a jó keresztény, aki alkalmazkodott, aki engedelmes volt, hűséges volt, hűségesen tette kötelességét.

Egy olyan környezetben, mely, mint manapság, nem keresztény többé, amelyben a házasságról, a

családról vallott keresztény felfogás egy a sok közül, amelyben a keresztény hivatástudat egy a sok közül, ahol az egymással való érintkezés pillanatok műve, szükség van egy új típusú keresztényre, aki mindig új és helyes döntéseket képes hozni, akit betölt a Szentlélek, aki szabad és önálló, akinek megvan a képessége, hogy érvényesüljön környezetével szemben, aki tud szeretni ott is, ahol nem értik meg.

A jövő kereszténye olyan ember, akit betölt és vezet a Szentlélek, vagy nem keresztény többé.

Számolhatunk azzal, hogy Isten Lelke az Egyház és korunk emberi társadalmának felépítéséhez előkészíti az adományok sokféleségét. A következő elmélkedésekben Kentenich atya vezetésére bízunk magunkat és kérjük őt, könyörögje ki nekünk azokat az adományokat, melyek segítenek bennünket, hogy Isten tervét megvalósítsuk életünkben. Minden héten a Szentlélek egy különös adományáról lesz szó, melyet Kentenich atyánál megfigyelünk, majd leírjuk hatékonyságát számunkra.

Kentenich atya többször kifejezésre juttatta, hogy a Szűzanya a tulajdonképpeni jel, aki nekünk a Szentlélekről hírt ad. Bizonyára mindannyian ismerjük a galambot, mint a Szentlélek jelképét. Ez a jelkép megtartja érvényességét, hiszen a Szentírás közel visz hozzá bennünket. De a Szűzanya egyesíti magában a galamb kinyilatkoztató erejét és gazdagítja azt. Ezért nézünk kilencedünk minden hetében a Szűzanyára.

Végül érdemes kidolgozni a pszichológiai kiindulópontokat, melyek a Lélek minden adományánál

előfordulnak bennünk. Itt egyszerűen az a kérdés, mit kell kérnünk? Hol vannak a mi határaink és gyengeségeink, melyeket a Lélekre akarunk bízni? Hogy néz ki a Szentlélek utáni vágyódásunk?

Minden heti egységnek van egy saját témája is. Ezt a hét kezdetén találjuk. A szöveg elején és végén egy imaajánlat található. Ezeket az imákat imádkozhatjuk a kilenced idején és lélekben magunkévá tehetjük, mint reggeli és esti imát használhatjuk.

1. hét

HISZEM, HOGY MEGHÍVTÁL

Reggeli ima

Mennyei Atyánk! Ma emberekkel fogok találkozni. Emberekkel fogok együtt élni. Némelyik emberrel szorosan együtt élek. Házastársamra és gyerekeim közül egyikre vagy másakra gondolok. Munkatársamra gondolok; olyan emberre gondolok, aki terhemre van.

Nemcsak én látom ezeket az embereket, hanem Te is látod őket. Te gondoltad ki őket. És vezeted őket. Nem csak nagy teljesítményeik által vezeted őket. Gyengeségeik által is vezeted őket. Vezeted a másik embert azok által a gyengeségei által is, melyek engem zavarnak. Látlak Téged, isteni hatalmat és a másik iránti gondoskodó szeretetedet.

De még többről van itt szó. Te kiválasztottad azt a másik embert. Az az ember, akivel ma találkozom, akivel együtt élek, sokat jelent neked. Te meghívtad őt. Feladata van. Helye van terveidben, mint ahogy nekem is helyem van terveidben.

Küldd el nekem Szentlelkedet! Küldd el Lelkedet, hogy meglássam a másiban a Te fényedet! Hogy megérezsem, Te kiválasztottad őt, hogy ő fontos számodra. Engedd, hogy a környezetemben élő embereket a Te terved fényében lássam! És ha jónak látod, engedd, hogy kicsit megértsem, mire hívtad meg a másikat. Engedd, hogy felismerjem, mire te-

remtetted őt. És ajándékozz nekem egy keveset abból az örömből, melyet Te benne lelsz. Ámen.

Kentenich atya életéből

Kentenich atya 1912 vége felé lett spirituális (lelkivezető) közösségének diákokthonában. Már kezdetben meghirdette programját: szilárd, szabad, papi jellemmé akarjuk magunkat nevelni. Ez Mária oltalma alatt valósuljon meg. Egy szervezetet teremtünk egymással, melyben közösen törekszünk a szabad, erős ember felé.

Másfél évvel később Kentenich atya a fiúkkal egy Mária-kongregációt alapított. Mivel szabad embereket szeretett volna nevelni, gondoskodott róla, hogy a fiatalok a kongregációban maguk tevékenykedhessenek. A fiatalok kezében volt a vezetés akkor is, ha egy papé volt a végső felelősség.

A fiatalok gyűléseket tartottak és kölcsönösen segítették egymást az önnevelésben. Beszélgetéseket folytattak egymással például arról, mit lehetne májusban a Szűzanyának ajándékozni, vagy hogyan lehetne a mindennapi életet kihasználni, hogy a közösség szebben alakuljon. Az egész alkotásban, melyet Kentenich atya alapított, az ifjúsági vezetők kulcsszerepet játszottak. Kentenich atya nem indított el semmit, amit nem ezek az ifjúsági vezetők hordoztak. Ilyen volt a közösség, amit megteremtett. És ezeket a vezetőket Kentenich atya a Szűzanyától kérte. Egyszerűen hitte, hogy egy fiatal, aki közösségében vezetői feladatot látott el, isteni hivatás hordozója. Ugyanakkor így szólt a Szűzanyához:

Fordulj oda ehhez vagy ahhoz a fiatalhoz. Kérd neki az isteni hívást, hogy a közösségben vezetővé váljon. És aztán úgy is tekintette őket, mint fiatal embereket, akiket Isten hívott meg egy feladatra. Így látta őket, hogy feladatukat a Szentlélektől hordozva, isteni erő által vezérelve végzik.

Élete folyamán Kentenich atya számos közösséget alapított: a Mária-nővérek közösségét, a Schönstatt Lányok Közösségét, két közösséget a Schönstatt Anyáknak, a Schönstatt Asszonyok Intézetét, a Nők Szövetséget, a Nők Ligáját, a Mária Testvéreket, a Férfiszövetséget, a Férfimozgalmat, négy különféle papi mozgalmat, három különböző családi közösséget, a Betegek és a Fiatal Férfiak Közösségét. Közösségek sokféleségeit, amelyek mindegyike isteni hivatást hordozott. És kezdetben ott állt az alapító hite: Isten egy eredeti meghívást adott. Isten rajtak keresztül egy egészen konkrét, eredeti feladatot szeretne megvalósítani az Egyházban és a világban. És ezek a meghívások Kentenich atya nagy művében igazán sokoldalúak voltak. A Schönstatt Atyák közösségéből egy pap, vagy a Mária Testvérek közösségéből egy mérnök külsőleg nézve egész más tevékenységet folytat. De egy közös bennük: isteni hívást követnek. Isten választotta ki őket.

A Szentlélek adománya:

hit a másik ember hivatásában

A közösségben, melyet Szent Pál Korintusban alapított, zűrzavar volt. És ez a zűrzavar éppen a Szentlélek adományai által keletkezett. Sokféle

adomány volt a közösségben. Ott volt a nyelveken beszélés adománya. Ez a gyengéd szeretet beszéde. Emberi területen is van hasonló. Ha egy fiatalember a kedvesét szereti, nagyon könnyen előfordulhat, hogy gyengédségében értelmetlen dolgokat mond. Ez a beszéd akkor nem üzenet közlése, hanem hang, a szeretet hordozója. Így van ez a nyelveken beszélésnél is. Itt a hang és a beszéd csak a szeretet hordozója.

Van más lelki adomány is. A prófétálás adománya: az az adomány, mely megmondja a közösségnek, hogy mit akar Isten itt és most, mi fontos a számára. Az ismeret szava: Isten terveinek és az isteni igazságoknak világos látása. A gyógyítás adománya: az a képesség, hogy egy embernek, aki beteg volt, gyógyulást vagy enyhülést szerezzen. A jó tanács adománya, a lelkek megkülönböztetésének adománya, és még sok más. És ott ezek a lélekhordozók vitában voltak egymással.

Ebbe a zűrzavarba vitte be Szent Pál Krisztus misztikus testének nagy képét. Mindnyájan Krisztus teste vagyunk. Ennek a testnek különböző tagjai vannak. Minden tagnak más szerepe van. De minden tag – kérem – fedezze fel, hogy más tagok is vannak, melyeknek más szerepük van: „Nem mondhatja a szem a kéznek: nincs rád szükségem” (1Kor 12,21). Az Egyház mint közösség, az Egyház mint misztikus test csak akkor tud élni, ha egyik a másiknak azt mondja: hiszek a te eredeti hivatásodban. Ha nem is értelek meg, hiszem, hogy Isten téged is meghívott. A mások meghívásában való hit nem-

csak egy szociális erény, amit egy ember sajátjának tud mondani, hanem voltaképpen a keresztények együttélésének az alapja is.

Amit Kentenich atyánál megfigyeltünk – ő hitt vezetőinek hivatásában –, az a mai Egyházban, mely olyan sokféle és sokrétű, egy felismerési folyamattá válik. Mi, mint keresztények, mindenki a maga módján, egy eredeti hivatás hordozói vagyunk. A másik más, de meg van hívva, Isten kiválasztotta. És életünk kis hétköznapi apróságai is élni kell bennünk annak a hitnek, hogy a másiknak is van értelmes feladata. Az áruház pénztáránál a hölgynek éppen az a hivatása, hogy a pénztárt szolgálja. A tanárnak a hivatása, hogy tanítsa diákjait. A háziasszony és anya gondoskodik az otthon jó légköréről. A feladat mögött, amit egy ember végez, a Mennyei Atya akarata áll. Így látjuk őt, a másikat, a barátot, a házastársat, gyermekeinket.

Mária és a Szentlélek működése

Mária a kánai menyegzőn gondját viselte a násznépnek, akik együtt ünnepelték az esküvőt. És látta a feladatát, hogy most mindenkinek egy szép ünnepet szerezzen. A nagyság a kicsiben rejtőzik. Fontos volt Máriának, hogy az ifjú pár ünnepe sikerüljön. Ő akarta ezt. Egyszerűen beleérezte magát ezeknek az embereknek az életébe. Nem csak az ünnepre gondolt, hogy együtt ünnepeljen ő, a názáreti Mária, hanem beleélte magát az ifjú pár helyzetébe, akik ünnepelni akartak a többiekkel. Ok ketten természetesen kicsit izgatottak voltak. Természetesen mind-

ennek sikerülnie kellett, természetesen... És akkor elfogyott a bor. Mária érezte, rossz, hogy nincsen több bor. Odament Jézushoz és azt mondta: nincs több boruk.

Ezen az eseten gondolkodva megszoktuk, hogy e csodát a Szűzanya hite mintegy előcsalta Jézusból. Most gondoljunk valami másra. A Lélekre gondoljunk, aki az ember nemes akaratát belülről hordozza. Máriára gondolunk, aki az ifjú pár nemes szándékát bensejében hordozta és észlelte az akadályt. Észlelte az akadályt: nem volt több boruk. És ezért. Mintha ezt mondta volna az ifjú párnak: Az most a ti feladatotok, hogy szép ünnepet tartsatok. Én részt veszek ebben, gondoskodni akarok arról, hogy sikerüljön.

Így hat a Szentlélek: bensőnkből indul ki, szívünket átlelkesíti, a lelkesedést megőrzi és mindent áthat. A Lélek megőrzi, hol van törekvés és azt beteljesülésre vezet. A Szűzanya megérezte ezt. Ő a jelképe a Szentléleknek. Később az Egyház sok nagyja Máriára bízta eredeti hivatását. Így volt ez, amikor Loyolai Szent Ignác új útját elkezdte. Azzal kezdte, hogy egy éjszakán át lovagi díszőrséget tartott a Szűzanya képe előtt. A Szűzanya közelsége és az ő nagy hivatása összetartozott. Itt tudjuk talán saját hivatásunk történetét is felidézni és megállapítani, hogy a Szűzanyához való közelségünk közelebb hoz minket saját hivatásunkhoz. Ez az ő útja. Beleéli magát a hozzáforduló helyzetébe, felfedezi benne az isteni szándékot, az isteni hajtóerőt és segíti őt. A Szentlélek is így működik.

Vágyódásunk

Aki a Szentlelket kéri, nem előadást tart, hanem kér. Nézzük egyszerűen, hogy van-e okunk kérni. Van-e okunk kérni a Lélek adományát, amit így nevezhetünk: „az isteni meghívásban való hit”. Van. Amiért pedig a Szentléleknek ezt az adományát kérjük, annak oka a „te”, a másik ember feletti homály.

Természetesen szeretjük az embereket. Természetesen szeretünk minden embert, úgy, ahogy egy keresztényhez illik. De vannak különbségek. Egyes embereknél ez nem esik nehezünkre. Ha némely embert lelkileg megérintünk, ez spontán örömet okoz nekünk. Örülünk az értelemnek, amely mások életében van. De vannak emberek, akik homályosak számunkra. Néha olyan emberek is ilyenek, akiket szeretünk. Egyszerűen nem értjük őket. Ez fájdalmat okoz. Itt nem a rokonszenvről vagy az el-lenszenvről van szó. Itt a megértésről vagy a meg nem értésről van szó. Ha valaki megért valakit, a rokonszenv nem probléma. Ha valaki nem ért meg valakit, a rokonszenv ennek ellenére lehetséges, de megmarad a „te” fölötti homály.

A mi vágyódásunk tehát: odafordulunk a Jóistenhez és kérjük a Szentlelket, és a Szentlélek képessé tesz, hogy tisztelettel és tapintatosan, világosabban láthassunk másokat belülről. A Szentlélek isteni fényt ajándékoz nekünk, és ha a másikat isteni fényben látjuk, akkor ő belülről sugárzik. Ez a fény beszél az ő hivatásáról, élete értelméről, sajátosságának értelméről.

E fénynek, a Lélek adományának, van egy egész egyszerű jele: örülünk a másiknak. Ha érezzük ezt a spontán örömet, akkor újra és újra örömet okoz bármi, amit a másik mond, tesz, tervez vagy akár elmulaszt.

Tehát a Léleknek arról az adományáról van szó, amelyet „az isteni meghívásban való hit”-nek nevezzünk. Szabad kérnünk a Léleknek ezt az adományát, mert könnyebbé teszi a szeretetet. És szeretetre vagyunk hivatva.

Amikor Szent Pál azért küzd, hogy korintusi közössége Krisztus misztikus testének képét elfogadják, amikor azért küzd, hogy egymás hivatását barátsággal elfogadják, nagy gondolkörbe illeszti be a szeretetről szóló jól ismert himnuszát. A szeretet mindent elhisz, ezt írja. Mindent elhisz, mindent elvisel, mindent eltűr. És ez könnyebb, ha lelkünkben átérezhetjük, hogy a másik embert is az Isten hívja, és ő is Isten meghívását követi.

Sok ember úgy tapasztalta meg ezt az adományt, hogy kapcsolatba került Kentenich atyával. Éreztük, hogy ő hisz bennünk. Ez a lelki adománya felébresztette a saját magunkban való hitet, hogy nekünk is van isteni hivatásunk. Jó volt vele találkozni.

Esti ima

Szentlélek, magasságbeli Lélek! Te leszálltál Jézusra a Jordánban való keresztségekor és ő megkezdhetette nyilvános működését. Te kinyilatkoztattad magad az apostoloknak és ok egy nagy hivatás hordozói voltak. Te az Egyház sok szentjének kinyi-

latkoztattad magad és ok fénné váltak környezetük számára. Kentenich atya művében is látunk Téged. Az ő közbenjárására add nekünk a kegyelmet, hogy mondhassuk másoknak: hiszem, hogy Isten meghívott téged! Add nekünk a fényt, hogy másokban szent Istenünk művét meglássuk! Add a fényt, hogy mások szívének rezdülésében Isten tervét fedezzük föl, mely akár gyengeségeken, hibákon, sőt bűnökön keresztül is megvalósulhat!

Sok emberrel találkoztunk ma. Mondhatjuk nekik, vagy talán egyiküknek, aki különösen megragadott minket, nyugodtan és egyszerűen: hiszem, hogy Isten meghívott téged. Add meg ezt nekünk, Szentlélek! Jöjj, Te magasságbeli fény! Ámen.

Ima Kentenich atya boldoggá avatásáért

Örök, Szentháromságos Isten! Schönstatt alapítója az irántad és Egyházad iránti szeretetből törekedett mindig a Te akaratodat teljesíteni és az embereket számodra megnyerni. Add meg neki Mária, Schönstatt Háromszor Csodálatos Anyja és Királynője által, amit számomra kér, és ajándékozd neki mielőbb az oltár dicsőségét, hogy még áldásosabban fejtse ki továbbra is hatását érted és a Te földi országodért. Ámen.

2. hét

AMIM VAN, NEKED ADOM, ÉS EZ VALÓBAN SIKERÜL IS

Reggeli ima

Mennyei Atyám! Van szám, tudok beszélni. Néha megértének és ez jól esik. Máskor pedig, amikor szívesen megosztanám valakivel, ami a szívemet nyomja, felmerül bennem a kétely, vajon megértének-e. Időnként valódi megértésre találok, és ez olyan, mint egy csoda. Ott, ahol egész valómmal küzdök, előfordul, hogy hatástalan marad, de más-hol valamit csak futólag jegyzek meg, és szavaim mégis célba érnek. A velem beszélő megért engem, szándékomat magáénak érzi.

Ha szavaimat Lelked kíséri, célba találunk. Ha a Lélek irányítja a velem beszélő szívét, akkor megért engem. Akkor a Lélekben beszélek. Kérlek, add nekem ma a Lelket. Add Atyám, hogy a Lélek által szóljak, és így mások is megértsenek. Kérem Tőled ma a Lelket, hogy azt a szót mondjam, melyet a másik megért; a Lelket, aki által a szó a másiknál célba talál. Kérem a Lelket, aki képessé teszi a velem beszélőt arra, hogy szavaimat sajátjának érezze. Kérlek, küldd el Lelkedet a hétköznapi dolgaimba, a társas kapcsolatomba, a munkatársaimmal és a barátaimmal való viszonyomba. Különösen kérlek, hogy küldd el Lelkedet azokba a kapcsolataimba, ahol nehezemre esik a beszélgetés. Áraszd

ki Lelkedet azokra a területekre is, ahol apostolként tevékenykedem. Add, hogy valóban a Lélek tolmácsolja másoknak a szavaimat.

Kentenich atya életéből

A fiatal spirituális, Kentenich atya egy napon megkérte tanítványait, hogy írják le mindazt, ami előadásai során megérintette őket. A fiúk hozzáláttak a munkának. Kentenich atya a fogalmazások olvasása közben nem bírta elfojtani mosolyát. Az elmondottakból sok dolgot megértettek. Némely gondolat viszont a fiatal írók fantáziájának szüleménye volt, más részletek pedig el sem hangzottak. Engling József írása azonban kivételt képezett. Ezen a szövegen érződött, hogy ő a hallottakat nem csak felfogta, hanem életre is váltotta. Engling József zseniális munkatársnak bizonyult.

Kentenich atya megtapasztalhatta, hogy van valaki, aki mindent megértett. Életében később is gyakran ismétlődött ez a megtapasztalás. Sokan látogatták előadásait, kurzusait és a vele való találkozás életüknek új irányt szabott. Megpróbálták átültetni a hétköznapi életbe mindazt, amit Kentenich atya tanított nekik. Ami belőle „kiáradt”, azt mások felfogták és életre váltották. Természetesen a felfogásban adódtak különbségek, mint ahogyan ez korábban a fiúknál is volt. De a folyamat nem szakadt meg haláláig. Hallgatói szemszögéből így festett: Valami „megérintett” és ez az „érintés” jó érzést váltott ki. Az ember értelmet talált a saját életében, felfedezte Isten működését az események, a történé-

sek háttérében. Elvezette a hallgatót a Szűzanyával kötött szövetségre és megtanította arra, hogyan kell a hétköznapiakat napról napra szeretetben megélni és hogy tudja a keresztest és a szenvedést Krisztusban az Atyának ajándékozni. Ezen a héten a Szentléleknek éppen ezt az adományát kérjük: tudjuk közvetíteni, amit mondani akarunk. A hatás, amit Kantenich atya szavai és tevékenysége kiváltott, mutatja, hogy vannak megértésszerű különbségek, és hogy a Lélek valóban ott fúj, ahol akar. Előfordult, hogy Kantenich atya egy fontos üzenetet mégsem tudott jól „tolmácsolni”, habár ő megtett minden tőle telhetőt. Ezekben Isten arra tanította, hogy az igazi „átadás” a Lélek műve, nem pedig a zseniális ember teljesítménye. A Lélek ott fúj, ahol akar. De milyen jó, ha fúj.

A Szentlélek adománya:

továbbadni mindazt, ami bennünket gazdagít

Péter és János felmentek a templomba imádkozni. Ott volt egy születésétől fogva béna ember. Naponta odatették a templom bejáratához, hogy ott kolduljon. Pétertől is almozni kért, erre ő így válaszolt: „Ezüstöm, aranyam nincs, de amim van, azt neked adom: A názáreti Jézus nevében kelj fel és járj!” (ApCsel 3,6)

Amit Péter mondott, eljutott a másik emberhez és hatott. Csoda történt. A béna járni tudott. Általában nem kockáztatunk ilyen nagy szavakat, de a kimondott szó változást idézhet elő a másikban. Talán nem tudja újra mozgatni bénult tagjait, de a lelké-

ben valami új születik. Ez az, ami szavunkra történik. Minden szóval adhatunk valamit, ami a másikat gazdagítja és pozitív irányba változtathatja. Ez érvényes minden hétköznapi közlésre és még inkább áll a komoly beszélgetésekre. Van egy adománya a Szentléleknek, melyet a következő szavakkal lehet leírni: amim van, azt neked adom, és ez sikerül.

Ez az adomány különösen akkor hatásos, ha abból adunk tovább, ami minket gazdagít. Péter hitte, hogy Jézus ugyanaz és ugyanúgy cselekszik tegnap, ma és mindörökké. Ebből a hitből beszélt és szavai hatottak. Ha egy embernek azt mondjuk: „Isten kezében tartja az életedet”, és magunk is elhisszük, hogy Ő a mi életünket is kezében tartja, akkor a Lélek megeleveníti a szavainkat és a másokban hitet ébreszt. Ha örülünk, örömünkkel másokat is „megfertőzhetünk”. Ha bátrak vagyunk és bizakodunk, akkor ezt másoknak is át tudjuk adni. Az adás folyamata azonban sajátosságos. Nem elegendő csak tudni az igazságot vagy pusztán örülni. Hogy mindaz, ami belőlünk kiindul, a másiknál „célba érjen” és őt valóban gazdagítsa, a Lélek jelenléte szükséges.

Mária és a Szentlélek működése

A Szűzanya meglátogatja nénjét, Erzsébetet, és köszönti őt. Abban a pillanatban, amikor a Szűzanya köszönti Erzsébetet, kiárad „valami”, ami nemcsak Erzsébetet érinti meg, hanem magzatát is méhében. A Szűzanya örömet hordoz magában, az ÖRÖMÖT hordozza magában. És ezt hangosan ki is fejezi a Magnificatban. Ezt megelőzően azonban a követ-

kező történik: a Szűzanya üdvözli Erzsébetet és a Lélek által átadja neki a benne lévő örömet. És a Lélek meg is világosítja őt: Erzsébet felismeri, hogy mi, illetve ki Mária örömének valódi forrása.

Itt magyarázatot kapunk arra, hogy a katolikusok miért keresik fel oly szívesen a Mária-kegyhelyeket. Akit megérint Mária, megtapasztalja, hogy valami sugárzik belőle. A Szentlélek kíséri a Szűzanya tetteit. Pontosabban meghatározva: az emberek meg vannak győződve a Szűzanya mélységes gondoskodásáról, törődéséről. Ez az anyai gondoskodás az élet apró gondjaira is kiterjed. Erről tesz tanúságot az a számtalan hálaadó tábla a különböző kegyhelyeken. Az emberek biztosak abban, hogy Mária hathatós közbenjáró. Mária „hatása” és a Szentlélek működése nagyon hasonló. Csendes, lágy, mint a galamb szárnyalása, de mégis határozott és hatásos. Egy kegyhelyen a Szűzanyával való találkozás megnyugtatja az embereket, elégedettebbek, kiegyensúlyozottabbak, vidámabbak lesznek és biztonságban érzik magukat. Ez történik akkor is, amikor a másokhoz intézett szavainkat a Szentlélek hordozza.

Vágyódásunk

A társas kapcsolatokban manapság inkább a kommunikáció hiányát tapasztaljuk. A szülőnek nagy nehézség komolyan beszélni kamaszodó gyermekével. Ellentétes véleményt képviselő pártok, csoportosulások csak nehezen találják meg a közös hangot. Aki nap mint nap az ellentmondások sűrűjében él, jól tudja, milyen nehéz megértetni magát. Alantas

indítékok feltételezése, mások tetteinek elemezgetése, félremagyarázások, szavakból és szóösszefüggésekből levont messzemenő következtetések nehezítik a megértést. Ez utóbbi egy kis magyarázatra szorul: két embernek egészen különböző karakterű apja volt. Az egyik apa jóságos, de néha túlságosan engedékeny, a másik pedig erős, kemény, könyörtelen és következetes volt. Ez a két személy az „atya” szón egészen mást ért és a tekintélyhez is teljesen másként viszonyul.

Sokan manapság egymástól egészen eltérő környezetben élnek, eltérő környezetben nőttek föl. Számukra a „család” szó mást és mást jelent. Az együttélés eltérő feltételek között valósul meg. Korábban nem így volt, hiszen a merev szokások egy világos keretet adtak. Itt érkezünk el korlátainkhoz, hiszen amikor egymással beszélgetünk, nem csupán a másik emberhez szólunk, hanem egy másik, tőlünk idegen lélettérrel kerülünk kapcsolatba, amikor ebben a teljesen más lélettérben próbáljuk megértetni a másikkal a saját elképzeléseinket. Természetesen, az emberi képességeink is korlátoznak. De minél inkább meg akarjuk értetni magunkat, annál világosabban tapasztaljuk meg egyéni korlátainkat. Szükségünk van a Szentlélekre, aki a szavainkat eljuttatja a másik ember szívébe.

Esti ima

Jöjj Szentlélek, Te szelíd hatalom, szívek vizsgálója!

Jöjj Szentlélek, Te vagy a fény, aki közvetítesz az emberek között!

Jöjj Szentlélek, Te vagy a meghitt melegség, aki másokkal elhiteti a jószándékomat!

Jöjj Igazság Lelke, ki feltárod a rejtett dolgokat!

Jöjj Szentlélek, s kísérd szavaimat és cselekedeteimet, hogy azok valóban célba érjenek!

Juttasd el örömömet a másik emberhez! Juttasd el bizakodásomat a másik emberhez! Juttasd el erőmet a másik emberhez, az erőt, mely Te vagy személyesen. Juttasd el igyekezetemet és aggodalmamat a másik emberhez!

Jöjj Szentlélek és add, hogy megértsük egymást! Te Kentenich atyát képessé titted, hogy erővel szölgjon. Te kísérted szavait. Te megéreztetted vele, hogy Rád van utalva. Felismerte, hogy nem csak a képességei által tud hatni, hanem Te vagy az, aki a szavait hitelessé teszed. Mint ahogy a madarat sem csak a szárnyai, hanem a levegő is hordozza.

Jöjj el hozzánk is Szentlélek, aki Kentenich atya társa voltál.

Jézus Krisztus Lelke, aki a keresztségekor leszálltál rá és hatalmat adtál szavainak; apostolok Lelke, Szent Egyházunk Lelke, aki évszázadokon át hordoztad Krisztus szavait, hordozd az én szavaimat is, melyeket Jézus nevében mondok. Ámen.

Ima Kentenich atya boldoggá avatásáért

Örök, Szentháromságos Isten! Schönstatt alapítója az irántad és Egyházad iránti szeretetből törekedett mindig a Te akaratodat teljesíteni és az embereket számodra megnyerni. Add meg neki Mária, Schönstatt Háromszor Csodálatos Anyja és Királynője által, amit számomra kér, és ajándékozd neki mielőbb az oltár dicsőségét, hogy még áldásosabban fejtse ki továbbra is hatását érted és a Te földi országodért. Ámen.

3. hét

EGYEDI ÉS MEGISMÉTELHETETLEN VAGYOK

Reggeli ima

Mennyei Atyám, mielőtt a létbe hívtál volna, már gondoltál rám. A teológusok szerint valójában öröktől fogva elterveztél engem. Egyszeri gondolatod vagyok, ezért egyedi és megismételhetetlen.

Nem mindig tetszem magamnak, sőt némely dolog egyáltalán nem tetszik magamon. Szívesen vennék olyan képességeket, amelyekkel nem rendelkezem; más tulajdonságaimat viszont még nem igazán fedeztem fel. Másmilyennek szeretném látni magam. De ha mélyen magamba tekintek, felismerem és felfedezem teremtető szavadat, mely életre hívott. Egészen egyedi elgondolásod vagyok Krisztusban. Nemcsak az arcom és a külső tulajdonságaim egyediek, hanem a szellemem, az érzéseim, a gondolataim és a tapasztalataim is. Így egészen egyedi vagyok.

Igent mondok magamra, mert tőled származom. Igent mondok magamra, mert Te az egyéniséget szereted. Igent mondok magamra. Ezt az igent azonban nem mindig könnyű kimondani. A szeretet lendületével fordulsz felém. Ugyanazzal a szeretettel, mellyel az Örök Ige felé, Fiad felé fordulsz. Benne alkottál egyedivé és benne szeretsz engem. A szeretet kiáradása, mely létemet hordoz-

za, maga a Szentlélek. Küldd el ma nekem, Atyám, Szentlelkedet, hogy a magamra kimondott igent az-
zal az örömmel mondjam, amellyel Te is újra és újra
kimondod. Ámen.

Kentenich atya életéből

Kentenich atya, miután 1918. július 18-án meg-
kapta a jogot, hogy szabadon dolgozhasson az
apostoli szövetségért, a következőket írta a kerek öt
évtizedes munkásságára való visszatekintés során a
Schönstatt-mozgalom felépítéséért folytatott tevé-
kenységéről: „Kolb atya provinciális egyik utolsó
gesztusa volt, hogy engem felmentettek. Engersbe
mentem, hogy az utódomnak mindenben szabad
kezet adjak. Egy olyan pályára léptem, mely veszé-
lyes szakadékok mellett, sötétségen és éjszakán át,
egészen ismeretlen utakon a legmagasabb csúcsra
vezetett. Egyetlen kötél volt, melybe kapaszkodva
el lehetett tájékozódni, mégpedig az isteni gondvi-
selésbe vetett hitem, mely lépésről lépésre tovább
és előre vezetett engem. Hogy mennyire volt ka-
landos ez a vállalkozás, azt igazán az sejtheti meg,
aki ismeri a világ, az Egyház és a társadalom akkori
helyzetét. A „sötétbe ugrás” kifejezés csak egy töre-
dékét adja vissza a valóságnak. Ez mindjárt annyit
jelentett, hogy a semmiből kellett egy hatalmas és
új világot teremteni. A kaland merészsége és nagy-
sága azáltal is fokozódott, hogy én akkoriban ha-
lálós beteg voltam. De ez engem egy cseppet sem
zavart. Számomra a test gyakorlatilag nem létezett.
Éjt nappallá téve dolgoztam, és nagy, világméretű

elképzelésben éltem. De mivel mindaz, ami előttem eszményként lebegett, életidegennek és merésznek tűnt, így kénytelen voltam ezt csendben és titokban őrizni a szívemben.”

Ebből a szövegből megérezhetünk valamit az Isten emberének magányosságából. De kitűnik belőle az egyediségre és az egyéni útra mondott igen is; továbbá az, hogy minden napról napra, megújulva teljeseedik be. Kentenich atya másoknál is szorgalmazta ezt az életmódot, mely rá oly jellemző volt. Öröme telt az egyéniségekben. Ez nem csak a személyes ideálról való tanításában jutott kifejezésre, mely szerint minden ember Isten egyedi elgondolása és az ember ebből a tudatból kiindulva fejlődhet. Ez mutatkozott meg az emberekkel való mindennapi kapcsolatában is.

Milwaukee-i száműzetése alatt Kentenich atyát meglátogatta egyszer két pap, akik – finoman szólva – igen dinamikus személyiségek voltak. Az első, amit Kentenich atyával közöltek, az volt, hogy prédikációs stílusa nagyon elavult. Kentenich atya ezt követően egy másik látogatójának őszinte örömmel nyilatkozott róluk: „Egyéniségek mindketten, ugye?!”

Sőt adódott olyan eset is, amikor még azt a kezdeményezést is őszinte örömmel fogadta, ami egyenesen keresztülhúzta saját elképzeléseit, terveit. Mikor a kollégiumban az őt körülvevő fiatalok közt megakarta alapítani a Mária-kongregációt, akkor ezt a jól bevált módszere szerint tette: felvetette az ötletet néhány vezetőnek, hogy ok próbálják megnyerni a közösséget az ügynek. Sokan nem pártolták a Mária-

kongregáció alapítását. Nem akartak egy „kékmasnis egyesület” tagjai lenni, sőt összefogtak és egy szabályos ellenpropagandát fejtettek ki. Nagy volt erre a csodálkozás, mikor Kentenich atya a „forradalmárok” mozgalmát nyilvánosan törvényesítette. Természetesen megkövetelte a tisztességes szellemi harcot. Az a tény, hogy ellenfeleit támogatta saját kezdeményezésükben, mély nyomot hagyott a tudatukban. A környezetében elismert volt az egyediség!

*A Szentlélek adománya:
igen saját eredetiségünkre*

Az önmagunkra való igent mondás képessége valószínűleg a Szentlélek adománya. Ez annak a személyes igennek a megisméltése, melyet az örök Atya egyenként kimond az emberekre. Isten minket Krisztusban alkotott és a Szentlélekben szeret. A szeretet, melyet az Atya a Fiának ajándékozik, s amely megtestesül a Szentlélekben, elér minket is. Ez az a Lélek, aki betölt minket. Nem a Lélek az, aki előttünk áll, és adja szeretetét. Nem a Lélek az, aki kívülről közli, hogy értékesek vagyunk, hanem a Mennyei Atya. Ő az, aki előttünk áll, és adja Szentlelkét, mely átjár minket, s tolmácsolja bennünk a ránk kimondott atyai Igent. A Lélek átítat minket és örömet találunk saját magunkban. Örülünk a létünknek. Jónak találjuk, hogy olyanok vagyunk, amilyenek. A hibáinkon, gyengeségeinken csak mosolygunk. A Lélek az, aki felfakasztja bennünk a magunk fölött érzett örömet és kimondja nekünk: „Én egyedi és megismételhetetlen vagyok, és ez jó így”.

Ez a Lélek hajt minket, hogy minél jobban bontsuk ki önmagunkat. Manapság sok szó esik a magunkra találásról és az önmegvalósításról. Nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy sokféle erő létezik, ami a valódi kiteljesedést gátolja. Később még szó lesz erről. Időzzünk el azonban egy kicsit a Szűzanyánál, aki a Szentlélek egyik szimbólumaként híven tükrözi a Lélek működését.

Mária és a Szentlélek működése

Szűzanya nagy örömét lelte saját magában. Ezt mondja ki a Magnificatban is: „Boldognak mond engem minden nemzedék.” Ki mondhatja ezt el magáról? Válaszunk: alapjában véve mindenki. Majd odaát a mennyországban valódi figyelemmel fordulnak felénk és örvendezni fognak nekünk, sokkal inkább, mint jelenleg itt a földön. A földi létben ebből a szempontból is sok esetben nagyon nyomorúságos a helyzetünk. De egyszer majd mondhatjuk, mint a Szűzanya: „Boldognak mond engem minden nemzedék.” Mária aztán így folytatja a Magnificatot: „Mert nagyot művelt velem a hatalmas és szent az ő neve.” Valójában erről van szó: ha felfedezzük magunkban az isteni teremtető hatalom és az isteni szeretet áradásait, akkor jónak látjuk magunkat. A Szűzanya közelsége a Szentlelket közelebb hozza. Tárjuk ki a szívünket, hagyjuk, hogy ezek a szavak átjárjanak bennünket és mondjuk vele együtt: „Boldognak mond engem minden nemzedék, mert nagyot művelt velem a hatalmas, és szent az ő neve.”

Vágyódásunk

A feltétel nélküli önfogadás bizony meglehetősen nagy falakba ütközik. Mindjárt elsőként említhetők a gyermekkori élmények: neveltek minket. Minden nevelési aktus egy másodlagos üzenetet is hordozott: veled nincs minden rendben. Minden szülői kritika, még ha jogos is volt, ezt az üzenetet is sugalmazta. Így a bennünk egyre növekvő örömhöz, hiszen a szüleink örültek nekünk, örömként egy másik üzenet is vegyült: valami azért nincs velem rendben.

A mai tömegtársadalom ismeri és gyakorolja a szelíd erőszak különböző formáit. Közép- és felsőbb iskolákban bizonyos osztályokban az elismertség és elfogadás alapfeltétele a márkás ruhák viselése. Előírják, hogy bizonyos témákról hogyan vélekedjen az ember. Vannak az Egyházon belül is olyan körök, ahol a pápa kritizálása szinte kötelesség. Más közösségekhez szorosan hozzátartozik egy bizonyos stílus, ahogy a Nőkről beszélnek. Vannak dolgok, amelyeket „el kell olvasni” és „meg kell nézni”. A tömeg mindenhol behajtja a sarcot. Aki ellenáll a tömegnek – és ez vallásos környezetben is előfordul –, az elszigetelődik és kirekesztés lesz a büntetése.

A tömegszellem rendkívül erős nyomás. Csak akkor találhatunk igazán magunkra, ha a Szentlélek megérint és eltölt bennünket. Ha Ő átjár és valóban hordoz minket. Ha hagyjuk, hogy teljes mélységében át tudja adni nekünk az Atya ránk kimondott végtelen igenjét.

Esti ima

Jöjj Szentlélek, hadd érezzem meg, hogy nagy-szerű vagyok!

Engedd, hogy higgyem: Isten gondolt ki olyan-nak, amilyen vagyok!

Jöjj Szentlélek, add, hogy örülhessek önmagam-nak, és mondhassam a Szűzanyával: Boldognak hir-det majd minden nemzedék.

Segíts, hogy Kentenich atyához hasonlóan örül-jek önmagamnak, amikor hosszú és magányos „úton” vagyok.

Jöjj Szentlélek, add, hogy Kentenich atyához ha-sonlóan mások eredetiségének is tudjak örülni!

Jöjj Szentlélek, és add, hogy környezetemben fej-lődjének az eredeti emberek!

Segíts, hogy az emberek megérezzék, úgy örülök nekik, ahogy vannak!

Jöjj Szentlélek! Nagyon kérlek, jöjj egészen a szívem mélyébe, ahol megtalálom önmagammat, és a te segítségeddel Istent, az én jó Atyámat.

Ima Kentenich atya boldoggá avatásáért

Örök, Szentháromságos Isten! Schönstatt ala-pítója az irántad és Egyházad iránti szeretetből törekedett mindig a Te akaratodat teljesíteni és az embereket számodra megnyerni. Add meg neki Mária, Schönstatt Háromszor Csodálatos Anyja és Királynője által, amit számomra kér, és ajándékozd neki mielőbb az oltár dicsőségét, hogy még áldá-sosabban fejtse ki továbbra is hatását érted és a Te földi országodért. Ámen.

4. hét

OTTHON SZÁMODRA, SZÁMOTOKRA ÉS SOKAK SZÁMÁRA, ÉS A SZŰZANYA NÁLUNK LAKIK

Reggeli ima

Mennyei Atyánk! Amikor az „atya” szót kiejtjük, egy otthonra gondolunk. Azért létezünk, hogy egyszer örökre otthon legyünk nálad. Azért létezünk, hogy életünk legyen egy térben, amelyet Te teremtetél és életünk legyen a mennyben. A menny egyszer a mi otthonunk lesz. De már most is átélhetünk és megteremthetünk egy otthont. Ez számunkra, emberek számára fontos. Fontos, hogy legyen otthonunk. Az otthon ott van, ahol az Apa és az Anya van. A mi saját otthonunk szintén egy hely, egy ház, amelyben otthon vagyunk. Te azt akarod, hogy az otthont szívünkbe zárjuk és arra akarsz minket emlékeztetni, hogy egyszer Nálad leszünk otthon.

Az otthonteremtés munka. Az otthont mindig újra kell teremteni. Állandóan alakítjuk és megváltoztatjuk. Az otthonunk élő. Velünk együtt növekszik, velünk együtt változik és az emlékét őrzi mindannak, amit átéltünk. Amit átéltünk, azt jelzi, hogy közel vagy hozzánk.

Küldd el hozzám ma a Szentlelket, hogy az otthonomat más fényben lássam. Tegyél engem képessé, hogy otthont tudjak teremteni, olyan otthont, ahol szeretteim szívesen tartózkodnak. Add meg a kegyel-

medet, küldd el nekem a Szentlelket, hogy a helyet, ahol élek, olyanná tudjam alakítani, hogy az a mi örök otthonunk, a Mennysország mása legyen. Ámen.

Kentenich atya életéből

A közösség, a Mária-kongregáció, amelyet a fiatal spirituális, Kentenich atya életre hívott, rendszerint a diákokotthon házikápolnájában gyűlt össze. Ez a hely azonban nem volt zavartalan. Már önmagában az a tény is, hogy a helyiségbe bármikor bárki beléphetett, kihatott a légkörre. Kentenich atya saját gyülekező hely után nézett és választása az egykori schönstatti kolostor öreg Szent Mihály kápolnájára esett. Megkérte az előljárókat, hogy ezt a kápolnát hasznosíthassa a kongregáció számára. Kívánsága teljesült. Az első előadást – amelyet a fiataloknak az újonnan átadott helyiségben 1914. október 18-án tartott – ezzel kezdte: „Apa, anya és a gyerekek örülnek, hogy saját otthonba költözhetnek, még akkor is, ha ez az elhagyott pompás bérlakással összehasonlítva csúnyácska és szegényes is. A tudat, hogy a ház a miénk, minden más előnnyel felér. Ezt a tiszta családi örömet élvezhetjük ma mi is.”

Kentenich atyának tehát fontos volt, hogy a közösségnek otthona legyen. Ha az ember ezt hallja, magától értetődő: mi, emberek, vándorok vagyunk. Nem csak általánosságban, mert úton vagyunk az örök Cél felé, hanem mi, a mai Idők emberei különleges mértékben vándorok vagyunk. Az egyik helyről a másikra vándorolunk. Ma itt, holnap ott tevékenykedünk. Itt, majd ott nyaralunk; hagyjuk,

hogy ezen vagy azon a helyen jól menjen nekünk, csak otthonunk nincs.

Rá kell ébrednünk: napjaink emberének szüksége van a házára, az otthonra. Így nem lep meg minket, hogy Kentenich atya az általa alapított családmozgalom számára a saját otthon megteremtését fontos és nagy célnak tekintette. Gondoskodott arról, hogy a közösségeknek, amelyeket alapított, helyi középontjai legyenek, melyek a szent visszavonultság házai, ahol a közösség tagjai otthon érzik magukat.

Itt érzékeljük Kentenich atya lelki adományát: az otthonteremtésből koncepciót csinált. A megújult Egyház olyan Egyház, amelynek otthona van. Az egyházközségnek is kell, hogy legyen otthona. Otthona kell, hogy legyen a templomban és a környező épületekben, amelyek a közösség életét szolgálják. Az egyházmegyének otthona kell, hogy legyen a székesegyházban és a püspöknél. Ami korábban természetes volt, az ma a Lélek által közvetített feladat és adomány.

Amikor Kentenich atya az öreg Szent Mihály kápolnát közössége otthonává tette, egy további döntő gondolata támadt. A korábbi hónapokban a Szűzanyáról beszélt. Előadásai a gyermeki és lovagias Mária-tiszteletről mélyen megindította a fiúkat. Felismerték, hogy a Szűzanya a mi Édesanyánk. Nem elsősorban azért, mert az otthoni édesanyára hasonlít, hanem mert minden gyengeségünkkel hozzá fordulhatunk. És felfedezték, hogy a Szűzanya a mi királynőnk. Ő elvárja és kívánja a mi lovagi szolgálatunkat. Tehetünk érte valamit. Azt kívánja, hogy

törekedjünk a szentségre, azt kívánja, hogy a nagy szeretet férfiai legyünk. Ebbe a gyermeki és lovagi-as Mária-tiszteletbe, ami a Szűzanyát a közösséghez közelebb hozta, beleillik a saját otthon képe.

Kentenich atya előadta tervét a fiatal férfiaknak: szentségre való törekvésünket a végsőig akarjuk fokozni és ezáltal a Szűzanyát arra indítani, hogy jöjjön el hozzánk és létesítsen itt egy kegyelmi és zarándokhelyet és ajándékozzon otthont számunkra.

Később, amikor a Schönstatti Családmozgalom létrejött, Kentenich atya átvitte ezt az életpéldát a családok saját otthonára. Azt mondta a családoknak a családmozgalom kezdetére döntő jelentőséggel bíró levelében, amelyet Santa Mariából, Brazíliából írt: „Vigyék magukkal a Szűzanya képét és rendezzenek be neki díszhelyet a lakásukban. Így ezek kis szentélyekké válnak, ahol a kegykép kegyelmet közvetít, szent családbirodalmat teremt és szent családtagokat formál.”

A családok elfogadták Kentenich atya javaslatát. Átvették 1914. október 18. életpéldáját saját házaikba. Kérték a Szűzanyát: Jöjj el hozzánk! Neked ajándékozzuk az imáinkat és az áldozatainkat, egymás iránti szeretetünket, a mindennapok törekvéseit és fájdalmainkat. Kérünk Téged, gyere a házunkba és lakj közöttünk úgy, ahogy Schönstattban a szentélyben laksz! Lelki adomány olyan otthont teremteni, ahol az emberek, akiket szeretünk, védetségben érzik magukat. És lelki adomány olyan otthont teremteni, amelyben a Szűzanya, mint a ház anyja fejti ki hatását.

A Szentlélek adománya:

otthont teremteni, amely minket Istennel összeköt

Valóban a Szentlélek ajándéka másoknak otthont teremteni. Vagyis légkörről, atmoszféráról, mozgató erőről van szó. Egy helynek is lehet kisugárzása. Azok a helyek, amelyekhez teremtő tetteink, emlékeink kapcsolódnak, megváltoznak. A fiatalok gyakran összekötik szerelmük élményeit bizonyos helyekkel, ahol beszélgettek, találkoztak kedvesükkel. Ha később, mint érett házaspár ezt a helyet ismét felkeresik, a régi élmények újra felélednek. Ezeket a helyeket – Martin Buberrel mondva – kiveszik a „dolgok világából” és átteszik a „személyek világába”. Ha az otthonteremtést a Lélek adományaként sikerül egy kegyhely alapításával összekapcsolni, elmondhatjuk, hogy olyan hely jött létre, amely nem csupán „a személyek világához” tartozik és nem csak emberi védettséget ajándékozik, hanem az isteni világgal köt össze bennünket. Otthonunk az Istennel való találkozás helyszíne lesz.

Nem a nemes emberséget és nem is az emberi képességek sokféleségét várja Isten, hanem azt, hogy engedjük-e magunkat megajándékozni. Ez a legmélyebb hitet jelenti. Ábrahám elhitte Istennek azt, amit megígért neki. És éppen ebben rejlik az ő nagysága. Ha nekilátunk, hogy a Szentlélektől vezetve otthont teremtsünk, akkor elsősorban emberi körben tevékenykedünk. Ha azonban még a Szűzanyát is kérjük, gyere közénk, szükségünk van Rád, akkor a Szentlélek a saját világába vezet minket; Isten szeretetének világába. Tole várunk mindent.

Mária és a Szentlélek működése

Egy anya kisugárzása egészen sajátos dolog. Természetesen hasonló érvényes az apára is. Mégis az anya efölött még valami „többlettel” is rendelkezik. Amit egy anya az otthon számára jelent, nem írható le csupán konkrét tettei alapján. Egy anya olyan, mint a légkör. Egészséges légkörben jobban érezzük magunkat. Ezért keresünk fel egészséges légkörű helyeket, ha kúrálni akarjuk magunkat. Egy vidék légköre lehetővé teszi a növények és állatok növekedését. Az, hogy a déli vidékeken narancsok és banánok érnek, a légkörtől függ. Mit tesz tulajdonképpen a légkör? Felébreszti, támogatja és erősíti az életet. Pontosan így hat egy anya az otthonában; és így hat a Szentlélek is az Egyházában. Ha válaszolnunk kell arra a kérdésre, mit tesz a Szentlélek tulajdonképpen, akkor kicsit nehéz helyzetben vagyunk. A mi Urunk, Jézus Krisztus tettei, melyeket az emberiség üdvösségeért végbevitt, könnyen leírhatóak. A Szentlélek inkább úgy hat, mint egy légkör.

A szeretet Lelke éltette Jézust, a Lélek bátorsága nyilvánult meg az Olajfák hegyén, mely által Jézus az Atya akarata előtt meghajolt. A Lélek irgalmas-sága mutatkozott meg a bűnösökkel szemben. A Lélek, aki Jézusra leszállt, Jézus által hatott, azáltal, hogy sugárzott belőle valami. „Erő áramlott ki belőle, amely mindenkit meggyógyított” (Lk 6,19), vagy: „Úgy tanította őket, mint akinek hatalma van.” (Mt 7,29)

A Szűzanya úgy hatott Názáretben, mint egy anya, aki a házát élettel tölti meg. Így hat ő a kegy-

helyeken, ahol az emberek hozzá zarándokolnak. Nyilvánvalóan vannak a kegyhelyekkel kapcsolatban egyes világosan leírható események, amelyeket az emberek a Szűzanya közbenjáró hatalmának tulajdonítanak. Lourdes-ban a gyógyulás csodái történnek. De a zarándokok túlnyomó többsége nem tapasztal csodát. Az emberek egy klímát, egy légkört, egy megerősödést tapasztalnak meg. Megerősödést a hitben, a reményben, a szeretetben. Megtapasztalják a személyiségük megerősödését. Vagy egyszerűen jól tesz az Anyánál lenni. Megtapasztalják a Szentlélek hatását.

Pontosan ez az, amire a mi világunknak sürgősen szüksége van. Világosan körülhatárolt intézkedésekből nincs hiány. Gazdag ismereteink vannak pszichológiából és szociológiából. Tudjuk, hogy kell megreformálni egy üzemet. Tudjuk, hogyan kell beszélgetést irányítani. Tudjuk, hogyan „dolgozza fel” az ember a lelki problémákat. Van szociális hálónk, ami a szegényeket felfogja, csak légkörünk nincs. Nincs anyánk. Hiányzik ebből a mindenről gondoskodó és mindent megtervező világból a női lélek. Sok asszony van, aki felelősségtudattal és erős hangon szól, és Nőként ott akar helyt állni, ahol a férfiak tudnak igazán teljesíteni. Ha jól akarnak is, nem értik meg igazán, mi az, amit a Nők tudnak jobban, mint a férfiak. Nem fogták fel, hogy ennek a világnak lélekre van szüksége.

Schönstattban a Szűzanya ismét útra kelt és szentélyeiben és a sok ezer háziszentélyben helyek hálózatát teremtette meg, ahol az ember olyan klí-

mában merülhet el, ami jót tesz neki. Ahol az embert a Szűzanya megérintheti. Ahol az ember az ő közbenjárása által Isten közelségét élheti át. Ahol az ember otthon van. Ez a Szűzanya lelki adománya, a kegyhelyein otthont teremt, otthont, ahol egyúttal otthon vagyunk a Jóistennél is.

Vágyódásunk

Az apostolok kérték a Szentlelket. Jézus nem adott nekik megbízást, hogy ezt vagy azt tegyék. Várniuk kellett és imádkozni. Amikor a Szentléleknek arról az ajándékaról beszéltünk, ami minket ezen a héten foglalkoztat, újra és újra olyan dolgokról beszélünk, amit az ember maga is tehet. És azt kérdezzük: van valami, ami szükségessé teszi a Lelket, valami, ami az otthonteremtést tényleg a Lélek ajándékává teszi? Semmi kétség, szakíthatunk időt az otthonunkra. Szakíthatunk időt a családukra. Időt szakíthatunk a mieinkre.

Ez jó, de itt van egy akadály: magunk körül keringünk. Mi magunk vagyunk magunknak fontosak. Hajlunk arra – kétségtelenül bizonyos joggal –, hogy magunkat tegyük a gondolkodásunk témájává. Egészségesek, erősek, okosak és műveltek akarunk lenni. És ha mi egyszer elkezdjük a saját lelkünket ápolni, nem jutunk valami gyorsan a végére. Arról van szó, hogyan bánunk mi magunkkal. Aki otthont akar teremteni, otthont akar készíteni, ki kell lépnie önmagából, mások érdekében kell gondolkodnia. Pont ez a mi problémánk. A Lélekre van szükségünk, aki megszabadít önmagunktól.

Az emberben egy sajátos folyamatot figyelhetünk meg: aki otthont ajándékoz, otthont nyer. Aki otthont teremt, otthon van. Hogy ez sikerüljön, szükségünk van a Lélekre. Úgy van szükségünk rá, mint ahogy egy banáncserjének éppen az ő klímájára van szüksége. Az ember elültethet egy banáncserjét a mi vidékeinken és köré gyűjtheti az összes tudóst, mindenkit a saját tanácsával, orvosságával és segédeszközével, de a banán nem érik meg. Klímáról van szó. Az embernek, aki önmagából kilépve mások számára otthont tud készíteni, erőre van szüksége, életető erőre. Éppen neki nem lehet fontos, hogy mennyi fájdalma van. Neki nem lehet fontos, hogy újra és újra szenvednie kell. Neki nem lehet fontos, hogy mi van önmagával. És a Lélek kicsalogatja ezt az önfelejtést és önzetlenséget belőlünk és ezáltal megerősít minket.

Esti ima

Jöjj el Szentlélek, otthont akartam ajándékozni és magam is azt kerestem. Járj át engem és engeddd, hogy egész lényem szeretetté váljon. Jöjj el Szentlélek, én tenni akartam valamit az otthonért és a televízió rabja lettem. Ajándékozd nekem a szép otthon örömét. Add, hogy tudjak örülni a tiszta, rendbe tett szobának. Add, hogy örüljek annak, ami nálunk a házban történik.

Jöjj el Szentlélek, védettség érzését akartam ajándékozni, amikor emberekkel találkoztam és mindig csak magamról beszéltem. Tanítsd meg nekem, hogy örülni tudjak annak, hogy másokat befogadjak, hogy nekik a szívemben otthont ajándékozzak.

Jöjj Szentlélek, adj nekem erőt, hogy életem minden nehézségét a Szűzanyának ajándékozhassem, hogy általa és a mi Urunk, Jézus Krisztus által áldás lehessen a környezetem számára.

Jöjj Szentlélek, és töltsd el Lelkeddel otthonunkat, adj életet egyházközségünknek a Te örömöddel, a Te tüzeddel, a Te melegeddel.

Jöjj el Szentlélek, töltsd el Lelkeddel a mi emberi társadalmunkat, hogy az emberek szívesen hordozzák egymást és egymás otthonai legyenek.

Jöjj el Szentlélek, és ajándékozd nekem a kegyelmet, ami bennem az egyik legnagyobb kívánságot felébreszti, hogy otthont teremtsen enyéimnek és sok embernek.

Jöjj el Szentlélek, Te adtad Kentenich atyának a kegyelmet, hogy otthont teremtsen. Add, hogy részesülhessek az ő kegyelmi ajándékában, és add, hogy én is olyan ember lehessen, akin keresztül a meghittség háza létesül sokak számára. Ámen.

Ima Kentenich atya boldoggá avatásáért

Örök, Szentháromságos Isten! Schönstatt alapítója az irántad és Egyházad iránti szeretetből törekedett mindig a Te akaratodat teljesíteni és az embereket számodra megnyerni. Add meg neki Mária, Schönstatt Háromszor Csodálatos Anyja és Királynője által, amit számomra kér, és ajándékozd neki mielőbb az oltár dicsőségét, hogy még áldásosabban fejtse ki továbbra is hatását Érted és a Te földi országodért. Ámen.

5. hét

A GYAKORLATI GONDVISELÉSBE VETETT HIT: TE VEZETSZ ENGEM

Reggeli ima

Mennyei Atya, hatalmas Atyánk! Te vezetted Kentenich atyát élete eseményein és „véletlenjein” át. Te beszéltél hozzá a kinyilatkoztatás és az Egyház tanítása által, de különösen azokon a tapasztalaton keresztül, amiket napról napra átélt. Add meg nekünk ma a hit fényét. Engedd, hogy megtaláljunk Téged. Engedd, hogy észrevegyük, amit mondani akarsz nekünk. Engedd, hogy megtaláljunk Téged az emberek mögött, akik jók hozzánk. Engedd, hogy felfedezzünk Téged a feladatok mögött, amiket teljesítenünk kell. Engedd, hogy megtaláljunk Téged a szenvedésben, ami ér minket. Engedd, hogy felfedezzünk Téged az emberek mögött, akik terhesek nekünk, és vezess minket mindig újra a Szentlelken keresztül egy szeretetteljes beszélgetésbe Veled. És aztán ajándékozd nekünk az erő Lelkét. Ajándékozd nekünk az erőt, hogy válaszoljunk Neked a gyakorlati életünkben. Engedd, hogy ma újra és újra egy kis áldozatot hozzunk Neked, áldozatot, amelyet az adott helyzet éppen megkövetel. Nem kell, hogy különleges áldozat legyen, hanem legyen szolgálat, amivel a pillanat bíz meg minket.

Add nekünk megvilágosító fényedet, hogy az életünkben a Te tervedet észrevegyük, a tervet, amit még nem látunk át teljesen, amely csak itt-ott tárul fel egy kicsit. Engedd, hogy időről időre visszatekintsünk és átgondoljuk vezetésedet. És újra kérünk Téged, adj nekünk erőt, hogy a Veled való szeretetben mindenről beszéljünk és jó szívvel mindenre igent mondjunk, amit tervedként ismerünk föl. Add nekünk a Gondviselésbe vetett gyakorlati hit fényét, életünk Istene. Ámen.

Kentenich atya életéből

A fiatal teológushallgató, Kentenich József életében volt egy nehéz, válságos helyzet. Az előjárói, akik pappá szenteléséről és szerzetesrendbe való felvételéről ítéleztek, ellene foglaltak állást. Az biztos, hogy Kentenich atya már hallgatóként sem volt éppen könnyű eset. Igazság utáni fáradhatatlan kutatásával gondot okozott néhány professzorának, mert igazságéhségét nem tudták kielégíteni. Ez a nagy szellemi különállása az akkori Egyházban – enyhén szólva – egy kicsit szokatlan volt. Ez okozta elutasítását. A provinciális, Kolb atya, aki az ő oldalán állt, így számolt be a vele folytatott beszélgetésről. Megkérdezte az előtte álló hallgatót: „Hallotta már a tanácskozás eredményét?” „Igen!” – volt a válasz. „Mit szól hozzá?” – „Isten akarata.”

„Isten akarata.” – Amögött, amit tapasztalok, Istenem áll, aki engem vezet. Pont. Később sikerült Kolb atyának az egyik előjáró véleményét – aki

Kentenich József ellen foglalt állást – megváltoztatni. Így végül mégis engedélyezték a felszentelését.

A fiatal spirituális Kentenich atya azt mondta a fiúknak első előadásában, amelyben mint spirituális bemutatkozott: „Itt van ez a spirituálissá való kinevezésem – teljesen az én közreműködésem nélkül jött létre. Ez tehát Isten akarata kell, hogy legyen.” És ez így folytatódott. Kentenich atya érezte Isten kezét a fiúkon, akik munkatársakként álltak szolgálatába. Érezte Isten kezét az idő jeleiben, amelyek egyre inkább korszakváltást hirdettek. Érezte Isten kezét az „új ember az új közösségben” nagy eszméjében. Érezte Isten óvatos, de egyben energikusan irányító kezét, amely őt Schönstatt alapításához, vagyis az 1914. október 18-i szeretetszövetséghez vezette.

Két aspektus volt Kentenich atyának mindig fontos. Az egyik az élet Istenével való találkozás. Az események mögött fölfedezte Istenét, aki megszólította, aki megérintette, aki vezette őt. Ez a felismerés egy sajátos utat eredményezett a hit működésbe hozatalára: a hit a Gondviselésbe vetett gyakorlati hit lett számára és az általa alapított mozgalom számára is. Életem minden eseménye mögött ott áll Isten, aki engem megszólít, én ezt megérezhetem, egy szeretetteljes beszélgetésben kifejezhetem és aztán tetteimmal is válaszolva minden nap, minden pillanatban, mint Isten akaratát elfogadhatom. A másik aspektus: Isten terve. Istennek terve van az életünkkel. Terve volt Kentenich atya életével. Terve volt Schönstatt nagy újraalapításáról. És ő

ezt a tervet lépésről lépésre megvalósította. Életünk kis és nagy eseményeiben a Jóisten tervének meg tapasztalása kétségtelenül a Szentlélek eredeti adománya. Szent Pál nevezi a hitet az 1Kor 12,9-ben a Lélek adományának. Itt többről és egyben kevesebből van szó. A fény lehet világosabb és sápadtabb. Az élet Istenével való kapcsolat gyakorlatából a Schönstatt-mozgalomban két jelentős gyakorlat alakult ki. Az egyik: Isten jelenlétében élünk. Ez azt jelenti: szeretettel beszélgetünk Istennel és egy kis áldozatot ajándékozunk Neki, azt, amit az adott helyzet éppen megkövetel. A másik, a Schönstatt Mozgalomban létrejött eredeti szemlélődési módszer: esténként megízleljük az isteni vezetést abban, amit napközben átéltünk.

A Szentlélek adománya:

A gyakorlati gondviselésbe vetett hit

A gyakorlati gondviselésbe vetett hit a Lélek adománya, tehát Isten által ajándékozott fény. Ez a fény megmutatja nekünk az események, az emberek, a dolgok, a „véletlenek”, a kötelességek és szükség-szerűségek mögött Istenünk kezét, amely minket megérint. Még a szenvedés mögött is fölfedezhetjük Őt. Kentenich atya a dachauai koncentrációs táborban újra és újra azt mondta magáról, hogy amit át-élek, a „legjobb pólya” számomra. Ahogy egy anya a gyermeke számára a legjobb pólyát készíti elő, úgy készíti elő a Mennyei Atya itt a koncentrációs táborban a legjobb pólyát.

Ez Jézus Krisztus Lelke volt. Az a Szentlélek, aki Jézusnak az Olajfák hegyén megmutatta az Atyát a halál fenyegető szenvedései mögött. Jézus számára egészen világos volt, hogy itt nem a gonosz emberek művéről van szó, hanem az Atya küldte számára ezt a kelyhet. Ez az a Lélek, aki Jézusnak megmutatta az Atyát a fenyegető vész mögött, és aki neki erőt adott, hogy szeretetben szívből jövő igent mondjon akaratára. Ez az a Lélek, akit Kentenich atyánál újra megtalálunk és akit, mint isteni adományt magunknak kérünk. Korunk Egyházában ez a lelki adomány kiemelkedő jelentőségű.

A középkori ember olyan világban élt, ami tele volt vallásos jelekkel és időszakokkal. A földeken, a mező szélén álló kereszt közelében dolgoztak. Ha faluja felé tekintett, Isten házát látta uralkodni a falu közepén. A lakásokban és a házakon vallásos képek voltak. A jelekhez időszakok társultak. Egészen magától értetődő volt, hogy ünnepnapokon összegyűltek a szentmise megünneplésére az Isten házában. A termés növekedését imával kísérték. Volt a templomban időjárás-áldás és hálaadás a termésért. Napjainkban azonban nincs áldás a futószalag melletti munkásokért, nincs áldás a menedzserekért, nincs áldás a politikai tárgyalásokért. Ezek mind új életfolyamatok. Olyan világból származnak, amelyet Krisztus Lelke még nem hatott és itatott át. Az új, gépesített világban, a tömegkommunikáció és a világot átfogó cégek világában a gyakorlati gondviselésbe vetett hitnek nagy jelentősége van.

Mária és a Szentlélek működése

A Szűzanya átélte, hogy Isten megérintette őt. Gyermeket fogant. A Szentlélek leszállt rá és ő teljesen a Mennyei Atya rendelkezésére bocsátotta magát. Aztán események láncolata következett, amelyeket nehéz volt megérteni és ami emberi megítélés szerint érthetetlen volt. Józsefnek nehézséget jelentett, hogy Mária gyermeket várt és nem beszélhetett róla. A Szűzanya egyszerűen nem tudta Józsefnek elmondani, hogy mi történt. Ő hitt. És Isten közbelépett és vezette őket. A Szűzanya a hitnek ebben a fényében élt. A hitnek ez a fénye mondatra vele: a Magasságos nagy dolgot művelt velem és szent az ő neve.

És itt valami egészen fontosat kell megjegyezni: A Szűzanya a Magnificatban a nép szent történetéről beszél. Arról szól, hogy Isten törődött a népével, Izraellel. Jól ismerte és nyilvánvaló volt számára, hogy Isten Izrael népét történelme sok állomásán keresztül vezette. Ábrahámától kezdve az Egyiptomból való kivonuláson át a babiloni fogságig Izrael népe újra és újra érezte és átélte Isten kezének gondoskodását. És Istennek ezekről a tetteiről a zsidók sokat beszéltek, ez volt az ünnepek témája is.

A Szűzanya Isten működését a hit fényében magára vonatkoztatja. Ezt az adományt, a hit adományát a Lélektől kapta. Mária a mi hitünk anyja, mert názareti hívő igenje által nekünk ajándékozta hitünk eredetét és támaszát: magát Jézus Krisztust.

Vágyódásunk

Jó-jó, mondhatja valaki. És hol van a probléma? Hiszen minden világos. Tehát nekilátunk, leülünk este és megízleljük a napot, szemügyre vesszük életünk egyik vagy másik eseményét és a hit fényében meglátjuk mögötte Istent, beszélünk vele róla, elfogadjuk a kívánságát és az akaratát. Hol van akkor a nehézség? Ez a lelki adomány nem vált számunkra már régen magától értetődővé? Van azonban egy nehézség, mégpedig nagyon nagy.

A nehézség ott kezdődik, ahol Isten arra ösztönöz bennünket, hogy valóban számoljunk vele. Elfogadjuk a hitet, mint keresztény életünk alapirányzatát, de ha komollyá válik a dolog, akkor azt mondja az életérzésünk, hogy rajtunk múlik, rajtunk, a mi emberi okosságunkon, a mi emberi tetterőnkön, a mi emberi képességünkön, vagyis az emberen. És ha nekünk valaki azt mondja, hogy ebben az esetben, itt és most bízunk egyszerűen a mi Anyánk és Királynőnk hatalmában és jóságában, ebben az esetben bízunk Isten hatalmas beavatkozásában, akkor szorongás fog el minket. Ez majdnem olyan, mintha valami illetlenséget mondtak volna. Úgy illik, hogy nekünk, embereknek, mindent meg kell tennünk, amit meg lehet tenni. Úgy illik, hogy a problémákat nekünk magunknak kell rendbe hoznunk. Valamely helyzetben azt mondani, hogy most pedig bízunk a Jóistenben, ez számunkra irreálisnak és talán egy kicsit giccsesnek is tűnik; igen, egy bizonyos mértékig megengedhetetlennek vagy vakmerőnek is. Ugyan ki hiszi már igazán,

tehát szó szerint igazán, hogy az ima egy cég forgalmát fokozhatná? Képesnek tartjuk Istent tényleg arra, hogy beleavatkozzon ebbe a világba? Valóban képesnek tartjuk Istent, hogy csodát tegyen? És, kérem szépen, ez az Isten ne rázzon le magáról minket azzal, hogy Lourdes-ban évente kb. egy tucat beteget meggyógyít. A milliók láttán, akik szörnyű betegségekből egyszerűen meghalnak, egypár ilyen csoda mégiscsak nevetséges.

Így gondolkodott az a néhány férfi is, aki a Harmincéves Háború után egymásra talált. Az volt a benyomásuk, hogy a hit nem tudja létrehozni az emberek egységét. A felekezetek, amelyek a keresztény hitből kialakultak, véres, pusztító háborút folytattak egymással, még hozzá éppen a hit kedvéért, az igaz hit kedvéért. Háborút, amely Európát tönkretette. Aztán felbukkant ebben a körben a következő gondolat: az olyan Istenbe vetett hit, aki közbeavatkozik a világ történéseibe, nem menthet meg bennünket. Ami minket megmenthet, az az emberi. A törekvés az emberiségre, a nemes emberre. Így fogalmazta meg valaki: legyen az ember nemessé, irgalmassá és jóvá, mert egyedül ez (csak egyedül ez!) különbözteti meg őt minden létezőtől. Hogy a tehetetlen Istent, akinek nyilvánvalóan nem sikerült az ő keresztényeit egyesíteni, igazolják, megváltoztatták a képét: Isten megteremtette a világot, de aztán az embereknek adta, rájuk bízta, mint feladatot. Átengedi az embereknek, és hogy mi lesz ebből a világból, az a mi dolgunk. És mit akarunk mi belőle csinálni? Felépítjük a humanizmus templomát, ahol

az emberi számít. Ahol Istennel konkrétan és komolyan nem illik számolni.

A mi szent Egyházunk a zsinat után fedezte föl az emberit. Tehát eltartott néhány évszázadig, amíg ezek a gondolatok sikeresen beszivárogtak az Egyházba. Az Egyháznak, a mi katolikus Egyházunknak bizonyos folyamatokban hosszabb időre van szüksége, s ennek is megvan az előnye. De felvetődik a kérdés: Hol van ma olyan keresztény, aki tényleg és komolyan számít az isteni beavatkozásra? Ha az ember ilyet mond, tehát, hogy Istenre számít, ha ezt hangosan mondja, akkor azt válaszolják: Igen, de mégiscsak nekünk kell...

Ezekben a szavakban egy lelki irányzat fejeződik ki, amelyik alapján Istennel már nem számol olyan nagyon. Isten hatalmas volt a világ kezdetén és talán egy dekoráció a jelen számára. De manapság már nem ható tényező.

Itt légkörről van szó. Itt a Szentlélekről van szó. Aki el van telve a Lélekkel, az isteni fény Lelkével, az isteni erővel, a gyakorlati Gondviselésbe vetett hit lelkével, az számol a mindennapi életben Isten tetteivel. Hozzátehetjük: csak az tud valóban Isten közreműködésére számítani, aki megkapta a hitnek ezt a Lelkét.

Esti ima

Jöjj el Szentlélek, az én hitem fáradt és elnyűtt. Néha meglátom Istent életem eseményei mögött, de nem jutok el a találkozásig. Hallom, ahogy Isten hozzám beszél a prédikáció szavai által, de elakadok

a felületes észlelésnél. Nincs erőm, hogy Mennyei Atyám hívását igazán befogadjam. Istenemnek ez a hívása néha jót tesz nekem. Akkor úgy használom Őt, mint ahogy egy kabala állatot használ az ember. És az elég nekem akkor, majd újra a saját útjaimat járom.

Jöjj el, Szentlélek! Olyan fontosnak tartom magam. Úgy gondolom, hogy a dolgok kizárólag rajtam múlnak. Kentenich atyával ellentétben nem számítok életem Istenére.

Járj át engem, Szentlélek, világosíts meg, hogy bízzak Mennyei Atyámban és valóban beszéljek vele. Túlértékelem az emberit és alulértékelem az istenit.

Jöjj el, Szentlélek, és engedd, hogy átjárjon a fény, ahogy Kentenich atyának ajándékozta.

Jöjj el, Szentlélek és járd át a lelkem mélységeit, hogy a sötét és nehéz órákban is Jézussal tudjam mondani: Atyám, legyen meg a Te akaratod. Szentlélek, add meg nekem az örömet. Az örömet abban, hogy Isten vezet engem és hogy terve van az életemmel.

Jöjj el, Szentlélek, és mondasd ki velem újra és újra a szavakat, amelyeket Jézus mondott: „Mi Atyánk”.

Jöjj el, Szentlélek, jöjj el a házasságunkba és engedd, hogy Isten vezetését együtt érzékeljük és ismerjük fel.

Jöjj el, Szentlélek, jöjj el közösségeinkbe. Jöjj el, Szentlélek, tedd az Egyházunkat élő közösséggé, amely Tőled inspirálva a Te leheleteddel töltődik el.

Ajándékozd a mi szent Egyházunknak azt a tudatot, hogy az Atya vezeti őt, most, itt és ma. Add vissza az Egyháznak a régi mártírok lelkiületét, hogy a sikertelenség az öröm énekét váltsa ki belőle és ne bátortalanságot, csalódottságot. Engedd, hogy az Egyház a közös hit helye legyen, ahol minden Krisztusban a Mennyei Atya körül forog. Ámen.

Ima Kentenich atya boldoggá avatásáért

Örök, Szentháromságos Isten! Schönstatt alapítója az irántad és Egyházad iránti szeretetből törekedett mindig a Te akaratodat teljesíteni és az embereket számodra megnyerni. Add meg neki Mária, Schönstatt Háromszor Csodálatos Anyja és Királynője által, amit számomra kér, és ajándékozd neki mielőbb az oltár dicsőségét, hogy még áldásosabban fejtse ki továbbra is hatását érted és a Te földi országodért. Ámen.

6. hét

A TELJESSÉG LELKE: EGÉSZEN A TIED VAGYOK

Reggeli ima

Mennyei Atyám, hatalmas Istenem! Te tudod, hogy szeretlek Téged. Te tudod, hogy hálás vagyok neked, amiért megteremtettél. Te tudod, hogy hiszek benned. Te tudod, hogy hiszek a szeretettedben, hogy hiszek Jézusban, aki bennem él és aki hordoz engem. Te tudod, hogy hiszek a Szűzanyában, hiszem irántam való szeretetét, és azt, hogy közbenjár értem és gondoskodik rólam. De Te ismered a gyengéimet is, amikről én is tudok. Tudom, hogy gyakran nem azt teszem, amit a legbensőmben akarok. A természetem gátol. Az ösztöneim sokszor erősebbek, mint a jóakaratom. Gyakran nagyobb a büszkeségem, mint a szolgálatkészségem. Gyakran engedek teret a szomorúságnak, a bátortalanságnak, a gonosz, rossz gondolatoknak, melyek végül elégedetlenséghez vezetnek.

Arra vágyom, hogy egészen a Tied legyek. Hiszek benned Istenem és arra vágyom, hogy egész lényem szeretetté váljon, hogy életem sebei, gyengéim szeretetté változzanak és az ösztöneim, szenvedélyeim csak annyira érvényesüljenek, amennyire az kedves neked. Küldd nekem ma Szentlelkedet, ahogy Kentenich atyának küldted. Küldd nekem

Szentlelkedet, hogy Te légy az én egyetlen nagy szenvedélyem. Ámen.

Kentenich atya életéből

Kentenich atya egy vallásos megújulási mozgalom és számos szellemi közösség alapítójaként ismerte az emberi gyengeséget. Tudta, hogy a keresztények célja Jézusnak azokban a szavaiban fogalmazódik meg, amelyeket a Miatyánkban tanított nekünk imádkozni: „Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is” (Mt 6,10). Isten szent akaratát – mint az emberi akarat végső vezérfonala – a keresztények célja. Önmagunk kiteljesedése ide vezet, mert amennyiben Isten valóban akar bennünket és mi is akarjuk őt és az ő akaratát, akkor önmagunkat is akarjuk. „Legyen meg a Te akaratod”, ebben az egyszerű mondatban találja meg az emberi dinamika és tettekésség végső célját. A keresztény az Úrral együtt mondja: „Igen, jövök... Istenem, a Te akaratod teljesítése örömet okoz nekem.” (Zsolt 40,8-9)

Az Egyház szentjei és lelki mesterei ezt az életfolyamatot, ki-ki a saját módján, kifejezésre juttatta. Kis Szent Teréz mondja: „A Kisjézus labdázhat az életemmel; ha kedve van, a szívéhez szoríthatja, vagy eldobhatja.” Flüei Szent Miklós így imádkozik: „Én Uram, én Istenem, végy el tőlem mindent, ami gátol feléd. Adj meg nekem mindent, ami segít feléd. Fogadj el engem, hogy egészen a Tied lehessek.” Loyolai Szent Ignác így ír híres imájában: „Fogadd el, ó Uram...” Mindannyian magához

Jézushoz, az ő szavaihoz igazodnak: „Atyám..., ne az én akaratom teljeseadjék, hanem a Tied” (Lk 22,42), és a Szűzanya szavaihoz: „Az Úr szolgálólánya vagyok; legyen nekem a te igéd szerint” (Lk 1,38).

A Schönstatt-család fejlődésében a teljes odaadás lelke erőteljes lendületet kapott a nemzetiszocializmus uralkodása által. Hirtelen olyan helyzet adódott, amelyben először rejtve, aztán egyre nyíltabban üldözték az Egyházat. Számos pap koncentrációs táborba került. A dolog komolyra fordult. Kantenich atya alkalomként és jelként vette ezt a fejleményt: A Szűzanya nem csak egyikünk-másikunk hozzájárulását szeretné a kegyelmi tőkébe, hanem a teljes odaadásunkat akarja. A schönstatti vezető növények és papok megértették ezeket a gondolatokat. A Schönstatt-mozgalom *biankó felhatalmazást* adott a Szűzanyának. Ez a következőt jelentette: ahogy valaki egy üres csekket aláír és átadja az új tulajdonosnak, hogy az szabadon ráírhasa a kért összeget, úgy írunk alá mi is egy üres lapot és a Szűzanya azt ír rá, amit akar. Az számunkra Isten akarata, így mondunk előre szívből jövő igent Isten akaratára.

Kantenich atya nemsokára egy sajátos ellentmondást vett észre a törekvő emberek szívében. Egészen természetes módon mindenki van bizonyos fenntartás a kényelmetlenségekkel, a kereszttel és a szenvedéssel szemben. Ha tehát Isten valami keresztet vagy szenvedést helyez kilátásba, akkor mindjárt nemet mondunk, mielőtt elgondolkodnánk rajta. Szent Pál így panaszkodik emberi

természetéről: Hisz nem azt teszem, amit szeretnék, a jót, hanem a rosszat teszem, amit nem akarok... Én szerencsétlen ember! Ki szabadít meg a halálra szánt testtől? (Róm 7,19.24)

A másik oldalon Kentenich atya azt figyelte meg magánál és a Szentlélektől nagyon erősen megérintett embereknél, hogy azok az emberek, akik Isten közelségét nagyon mélyen megélik, erős vágyat éreznek a nagyobb szeretetre. Aki tehát megtapasztalja Istent, aki találkozik Vele, akit megérint, akit néha egy kicsit el is kényeztet, abban megvan a vágy, hogy még jobban szeressen. Kész Istentől mindent elfogadni, amit azért küld, hogy a szeretete növekedjen. Ez érvényes a nehézségekre, a keresztre, a szenvedésre is. Aki találkozott Istennel, ezt mondja: Küldj el hát nekem mindent, ami megtisztítja a szívemet, hogy jobban szerethesselek Téged.

Szent Ágostonnál talált Kentenich atya egy szemléletes kifejezést. Szent Ágoston egy barátjának írt levelében így határozta meg a szeretetet: az egyik szív beíródik a másik szívbe. Ezt mondta a barátjának: a neved a szívembe van írva és az én nevem a Te szívedbe van írva. Kentenich atya ezt az *inscriptio* szóban ragadta meg. Ez magyarul annyit jelent: beírás. Ezzel Kentenich atya a vágyát akarta kifejezni, hogy Istent jobban szeresse, Őt elkényeztesse Isten szeretetéért cserébe. Vágyát, hogy Isten adjon meg mindent, ami segít a szeretet növekedésében még akkor is, ha ez a keresztsben való részese-dést jelenti. *Inscriptio*, ez Kentenich atya szavaival azt a vágyat jelenti, hogy Isten valósítsa meg tervét

és hozzon helyzetbe bennünket – kerüljön, amibe kerül –, hogy beleegyezzünk a terveibe, hogy Őt erősebben szeressük. Amikor Kentenich atya ezeket a gondolatokat elmondta híveinek, érezhető ellenállásba ütközött. Elegendő, ha igent mondunk mindarra, amit Isten számunkra küld. De hogy keresztet és szenvedést kérjünk, arra nem vagyunk képesek. Kereszt és szenvedés egy pap számára alkalmasint a koncentrációs tábor lehetőségét jelentette.

A náci pribékek börtönbe zárták Kentenich atyát. Először a koblenzi Gestapo-börtön sötét pincéjébe volt bezárva, négy héttel később a karmeliták templomának közelében levő börtönbe került. Kentenich atya levelei, amiket a börtönből titokban küldött ki, azon gondolatok körül forogtak, hogy a családja, a Schönstatt-mozgalom vegye komolyan a *biankó felhatalmazást* és az *inscriptiót* (sikerült mindkét börtönőrt megnyernie, hogy leveleit szállítsák, anélkül, hogy egymásról tudtak volna). E döntő hozzájárulást, ezt a Szűzanyának adott döntő ajándékot követeli tőlük az adott óra.

A schönstatti Mária-nővérek elérték, hogy az az orvos, aki egy felületes vizsgálat után Kentenich atyát a koncentrációs tábori életre alkalmasnak mondta, vizsgálja meg újra és nyilvánítsa alkalmatlannak. Kérdéses, hogy Kentenich atyát egy ilyen nyilatkozat megvédte volna-e a koncentrációs tábortól. Mindenesetre kapott egy szalmaszálat, amibe belekapaszkodhatott. Az orvos feltétlenül kérte Kentenich atyát, hogy jelentsen beteget. A döntés 1942. január 20-án volt.

Kentenich atya nem jelentett beteget. Kentenich atya legközvetlenebb munkatársa, Menningen atya által azt üzenve a Mozgalomnak: „A papjaink vegyék komolyan az *inscriptiót*, akkor kiszabadulok.”

Ilyesmit nem lehet minden kereszténynek előírni. A Mozgalom helyzete azonban mindenkitől megkövetelte az Istennek való teljes odaadottságba történő belenövekedést. Arról volt szó, hogy egy pillanatra hagyják el a természetes talajt és egészen bízzanak a Szűzanyában és a Szeretetszövetség hatékonyságában. Ez Isten karjaiba való ugrás volt. Az isteni bizalom ugrása volt. Kentenich atya hozzátette: Teljesen átengedem magam Neked, kedves Szűzanya, és átengedem magam teljesen a Családomnak, amely imáikkal és áldozataikkal, az *inscriptio* szellemében való törekvésükkel megindítanak Téged, hogy kiszabadulhassak a koncentrációs táborból. Ez a Szentlélek egyfajta működése. A teljesség Lelkének adománya, vagyis a Léleknek azon adománya, amely arra ösztönözte, hogy egészen és teljesen az istenitől tegye magát függővé. Január huszadikának üzenete, hogyan lehet a Szeretetszövetséggel élni. Azok számára, akik teljesen a Szűzanyának ajándékozzák magukat, a természetes szempontok elvesztik súlyukat.

A Szentlélek adománya: teljes önátadás Istennek

Valóban ez a kérdés, hogy Isten Lelke mennyire járja át és tölti be az embert. És a Lélek szabad. Nem számít nála a külsőség és az érdem, nem szá-

mít a rang. Az Egyház valódi ereje leginkább ott érezhető, ahol a teljesség Lelke működik.

Mikor Kis Szent Teréz már nagyon beteg volt és érezte a halál közelségét, egyszer meghallotta két nővértársának beszélgetését: „Teréz nővér nemso-kára meghal. Vajon mit ír majd az előljáró a halot-tak könyvébe?” „Jaj – mondta a másik –, bizonyára azt fogja beírni, hogy idejött a kolostorba, itt élt és meghalt.” A két nővér meg volt győződve a fiatal nő-vér jelentéktelenségéről. Az Egyháznak fontosak a szentek. Ha a teljesség Lelke megragad egy embert, akkor az egész élete ajándék lesz. Akkor ahányszor csak összetörik a gyengeségek és a hibák alatt, annyi-szor bekövetkezik az Istennek való teljes odaadás. Aki a Szűzanyával megköti a Szeretetszövetséget, elmondhatja: ami velem történik, az az *inscriptio* életfolyamata, a szívedbe írom magam, és Te a szí-vembe írod magad. És akkor minden jó.

A keresztény hősiesség és hűséges törekvés útján ezt persze nem érhetjük el. Túl sok fenntartás ma-rad. A Szentlélek azonban le tudja győzni ezeket.

Mária és a Szentlélek működése

Alapjaiban már nagyon korán elkezdődött: ami-kor Isten Máriát kiválasztotta a szeplőtlen fogan-tatással. Egész életének Jézusra kellett irányulnia, ezért kellett az eredeti büntől mentesnek lennie. Az eredeti büntől terhes ember mintegy maga magát téríti el Istentől. Máriát azonban Jézus anyjának gondolta ki az Atya. Egész lénye Jézusra irányult és hozzá igazodott. Ezért a Szűzanya teljes oda-

adásának Lelke Mária szeplőtelen fogantatásában volt megalapozva. A Szűzanyának azonban emberi természete is volt, és annak ellenére, hogy mentes volt az eredeti bűntől, bizonyára megélt emberi problémákat. A názáreti szűznek világos volt, hogy Józseffel lesznek problémái. Kimondta Igenjét: Íme, az Úr szolgálója vagyok, történjék velem szavaid szerint. Ami később történt, az csupán e szavak melletti hűség volt. Azért tudta ezt kimondani, mert a Szentlélek töltötte el. Betöltötte és egész lénye a fia iránti odaadássá vált. Amit tehát minden anya tesz, hogy teljesen odaajándékozza magát gyermekének, azt a Szűzanya egészen egyedülálló módon tette gyerekével, Isten Fiával. Egész életében egyszerűen kitartott emellett az igen mellett.

Vágyódásunk

A mi problémánk a beteges önfejlőségünk. Saját magunk körül keringünk. Túl komolyan vesszük önmagunkat. És még ott is, ahol valami jót teszünk, jelen lehet az önteltség vagy a becsvágy. Még ott is, ahol Istennek ajándékozzuk magunkat, jelen lehet az önzés. Ez nem csoda. Egyszer azért, mert minden embernek szüksége van egészséges önszeretetre; mert mindenkinek hivatása, hogy azt az igent, amit Isten mond ki rá, Vele együtt mondja. A másik oldalról pedig, mivel éppen az a részünk: az akaratunk beteg, amellyel lépésről lépésre Istenhez közeledhetünk.

Az eredeti bűn megrontott bennünket. És ezt a sérülést magunkkal hordjuk. Hibát érzünk az ösztö-

neinkben, melyek gyakran egyszerűen a saját útjainkon járnak. Élményeink sem mindig lendítenek előre minket. Tapasztalásaink és élményeink gyakran megterhelik a múltunkat, így a gyermekségünket, az egyéniségünket is. A tudatalattink mellett az emberi szellem is gondot okoz nekünk. Gondot okoz, mivel az akarattunk állandó keringésbe visz bennünket önmagunk körül. Ez is az eredeti bűn következménye, és ez a következmény talán a legveszélyesebb.

Beteges önfejlésünk minduntalan talál egerlyukat. Humorosan jegyzi meg Kentenich atya: beteg önfejlésünk olyan szívós életű, hogy a halálunk után csak három órával hal meg. Végül a beteg önzés a kis én körüli beteges keringésbe zárkózik. A terapeuták ódákat tudnának zengeni arról, hogy a lelki sérültek igazából nem akarnak meggyógyulni, mert a gyógyulás folyamatában ok vannak a közép-pontban. Élvezik ezt a szolgáltatást, a terapeuta odafigyelését. És ezt nem akarják elveszíteni.

Szükségünk van tehát a Szentlélek egy adományára. Ott, ahol az eredeti bűn a felemás törekvésekbe hajt minket, szükségünk van a teljesség Lelkére. És ezt a Szentléleknek kell megadnia. Emberi akarral vagy segítséggel itt csak nagyon keveset érhetünk el.

Esti ima

Jöjj, Szentlélek, és járj át teljesen.

Jöjj, Szentlélek, és keresd meg lelkem mély gyökereit.

Jöjj, Szentlélek, és a Te fényednél mutasd meg nekem életem eseményeit.

Engedd felismernem, hogy a jó Atya kezdettől fogva mellettem van, és engedd, hogy újra és újra elfogadhassam az Ő szent akaratát.

Jöjj, Szentlélek, és tanítsd meg a szenvedést úgy szeretnem, mint Isten gyöngédségét, amely óvatosan meg akar szabadítani önmagamtól, hogy egész lényem szeretetté válhasson.

Jöjj, Szentlélek, most valóban szükségem van Rád, mert ez a szeretet részvétel Isten szeretetében.

Ha semmi más ajándékom nem volna, akkor sem lennék elválasztva Istenemtől.

Szentlélek, a teljes önátadás ajándékára szükségem van, mert nélküle bármi más nem ér semmit.

Jöjj, Szentlélek, aki Kentenich atyát betöltötted, jöjj hozzám is. Engedd, hogy én is megéljem a január 20-i eseményt. Kapcsolj össze Kentenich atyával a Szűzanya iránti páratlan szeretetében és Isten szent akarata iránti odaadásában.

Ima Kentenich atya boldoggá avatásáért

Örök, Szentháromságos Isten! Schönstatt alapítója az irántad és Egyházad iránti szeretetből törekedett mindig a Te akaratodat teljesíteni és az embereket számodra megnyerni. Add meg neki Mária, Schönstatt Háromszor Csodálatos Anyja és Királynője által, amit számomra kér, és ajándékozd neki mielőbb az oltár dicsőségét, hogy még áldásosabban fejtsse ki továbbra is hatását érted és a Te földi országodért. Ámen.

7. hét

AZ APOSTOLSÁG LELKE: BESZÉLJ ÉS NE HALLGASS!

Reggeli ima

Mennyei Atya! Nemcsak magamnak élek. Amim van, azt Te adtad nekem, hogy továbbadjam. Néha az okosságom gátol. Nem akarok senkit megsérteni. Félek, hogy egy meg nem világított szóval inkább eltaszítom a másikat, mintsem megnyerem, ezért sok minden kimondatlan marad. Nem beszélek eleget Rólad. Nem beszélek eleget arról, hogy életünk minden eredménye mögött Te állsz. Nem beszélek eleget arról, hogy minden embernek van eszménye és van az életének értelme, és hogy ez az értelem Te vagy. Te, aki a vágyódásunk és törekvésünk végső célja vagy.

Adj nekem Kentenich atya apostoli tüzéből. Engedj beszélni, engedd, hogy jót tehessek, anélkül, hogy mindig csak azt mérlegelném, miként hat az emberekre. Engedd, hogy egyszerűen továbbadjam azt, ami bennem van, akár alkalmas, akár nem.

Küldd el nekem Szentlelkedet! Az apostolok Pünkösdkor megváltoztak. Tedd, hogy én is megváltozhassam, hogy óvatos apostolból bátor apostol legyek, aki kockáztatja, hogy elutasítják, ahogy Kentenich atyát is elutasították. Aki kockáztatja, hogy nem értik meg, hiszen bízik a Lélekben, aki közvetíti szavait az emberek felé. Aki kockáztatja,

hogy egyedül és magányosan marad, hiszen Te, hatalmas Atya, több közösséget ajándékozol, mint amit ember valaha ajándékozhat. Ajándékozd nekem az igazi apostoli lelket. Engedd, hogy beszéljek és ne hallgassak. Ámen.

Kentenich atya életéből

1942. január 20-a nagy változást hozott Kentenich atya stratégiájában. Ez idáig is sok embert megnyert szavaival és széles körben felhívta a figyelmet Schönstattrra. Mozgalma növekedett, és Schönstatt szellemét el tudta terjeszteni, különösen papi körökben. A harmincas évek elején évente több mint kétezer pap vett részt a lelkigyakorlatain. Ez különösen azokra a helyekre vonatkozott, ahol Kentenich atya működött – Dachau előtt lényegében Németországban és a németajkú szomszédos országokban dolgozott –, és az egyházi nyilvánosságra, az egyházi tekintély hordozóira. Mindig a rendelkezésükre állt, amikor megkérték.

1942. január 20-a után megváltozott a stratégiája. A január 20-án történtek az isteni hirtelen megjelenését jelentette számára. Az a meggyőződés élt benne, hogy Schönstatt a fejben és a tagokban, tehát az alapító személyében és a mozgalom széles köreiben egészen a Szűzanya rendelkezésére adta magát, és hogy ezt az odaadást a Szűzanya elfogadta. Kentenich atyában élt a szövetség égből történő megpecsételésének tudata. Ehhez kapcsolódott az a gondolat, hogy 1945-ben történt szabadulásával eljött az ideje annak, hogy a schönstatti szövetséget és

mindazt, ami Schönstattban történt, az egész világ elé tárja.

Két esemény, két konkrét intézkedés jellemzi a stratégia változását. Az első a „Himmelwärts” (Az ég felé) nyilvánosságra hozatala.

A „Himmelwärts” azon imák gyűjteménye, melyeket Kentenich atya a dachauai koncentrációs táborban írt, és amelyek meggyőződése szerint a Schönstatt-mozgalom szellemének hiteles letéteménye. Kentenich atya nagy példányszámban adta ki ezt az imakönyvet és elterjesztette Németországban és a szomszédos országokban. A „Himmelwärts” szellemével párbeszédre és vitára akart felszólítani és meghívni. Jöttek is a kérdések és egy termékeny párbeszéd indult meg. Ekkor még természetesen minden szűk határok között maradt.

Ezzel egyidőben stratégiája másik új súlypontjának is eljött az ideje: Kentenich atya Dachauban, már január 20. után arra a meggyőződésre jutott, hogy a Szűzanya világ-utazásokat kér tőle. Már korábban is küldött több tengerentúli országba Mária-nővéreket, és közösségéből több pap is dolgozott ezeken a helyeken Schönstatt felépítésén. Elérkezettnek látta az időt, amikor személyesen is segítenie kell a Nemzetközi Schönstatt-mozgalom kialakulását. Az volt a meggyőződése, hogy a Szűzanya nagy diadalmenetbe vezeti a mozgalmat. Érezte az isteni igent Schönstattra. Ez indította arra, hogy minden irányban bátran és erőteljesen lépjen fel. Az apostoli lelkület újra és mélyen megragadta, mivel érezte ezt az isteni igent.

A Szentlélek adománya: Beszélj és ne hallgass!

Szent Pál mondja önmagáról: „Jaj nekem, ha nem hirdetem az Evangéliumot!” (1Kor 9,16) Az apostol hordoz magában valamit, ami belülről feszíti és amit tovább kell adnia. Így beszél Pál a zsidók és pogányok előtt. Az Apostolok Cselekedetei tanúskodnak erről az igyekezetéről. Arról beszél, amit átélt: hogy Jézus Krisztus az Úr, aki értünk meghalt és föltámadt. Az apostoli lelkület valami olyan, ami belülről jön, ami önközlésre mozgatja az embert az emberi okosságon túl is. Sokan oktalannak tartották Kentenich atyát és azt gondolták, hogy mértéketesebbnek kellene lennie a megnyilatkozásaiban. Magában a Schönstatt-mozgalomban is létezett egy sajátos aggódó félelem, mely oktalan túlbuzgóság által az embereket inkább taszította, semmint megnyerte. Így bizonyos szavak okosságból kimondatlanok maradtak. Az apostoli lelkület maga a Szentlélek, aki belülről mozgatja az embert. Az apostol csak azért tud dolgozni, mert hisz a sikerében. Jobban és pontosabban mondva: mert hiszi, hogy a Szentlélek személyesen eltölti, hogy általa beszél és a befogadóban a megfelelő hatást váltja ki.

Mária és a Szentlélek működése

A kánai menyegzőn Mária a fiához fordul. El akar érní nála valamit és tudja, hogy Jézus képes erre. Meg akarja nyerni, hogy segítsen a jegyeseknek. És Jézus segít. Ilyen meggyőződésből kell mondani a szót, amiről hisszük, hogy hat, mert Isten hat ez által a szó által. Erről a meggyőződésről van szó,

amikor apostoli lelkületről beszélünk. A Szűzanya egyszerűen hitt és segítséget kért céljához. És Jézus megtette a csodát. Először úgy tűnt, mintha az Úr válasza elutasító lenne: „Mit akarsz tőlem, asszony? Még nem jött el az én óráim.” (Jn 2,4) A Szűzanya azonban nem jön ettől zavarba. Rendületlen hittel a ház szolgálóihoz fordul: „Tegyétek meg, amit majd mond.” (Jn 2,5)

Aki a Szűzanya közelségét keresi, aki belsőleg mélyen összekapcsolódott Vele, elnyer valamit ebből a Lélekből, amely Kentenich atyát is betöltötte; elnyer valamit ebből a rendíthetetlen apostoli rámenősségből, ebből a gyermeki hitből, hogy az Úr megteszi a csodát.

Vágyódásunk

Kétség kívül megfelel a jól megfontolt emberi gondolkodásnak, hogy a keresztyénység üzenetét megosszuk az emberekkel. A házasságról, az emberi méltóságról, Isten irántunk tanúsított szeretetéről kimondott igazságok az embernek egyszerűen jót tesznek. Miért mondjuk hát azokat oly ritkán? Miért nem beszélünk arról, hogy Isten szereti az embereket, hogy Isten Atya és hogy az emberek rábízzák magukat Istenre? Miért vagyunk ilyen tétovák?

Félünk, hogy az apostoli „túl buzgóságunk” miatt az emberek oktalannak tartanak bennünket. Félünk attól, hogy olyan dolgokról beszélünk, amiket egyáltalán nem szeretne hallani. És talán már mi is megtapasztaltuk azt, amit Szent Pálnak oly gyakran meg kellett tapasztalnia, mint Athénban is, ahová a

művelt görögöknek a Feltámadott üzenetét vitte el. Az okos athéni férfiak nevettek rajta és előkelően azt mondták: erről majd egyszer máskor meghallgatunk.

Ezt az „okos” megfontoltságot csak a Szentlélek ajándéka által győzhetjük le, a szívünkben lobogó tűz által, amely egyszerűen akkor is továbbadja fényét, ha az emberek jól érzik magukat a sötétben. Ezt az apostoli Lelket kell magunknak kérnünk. Ez egy jófeltétel útján nem érhető el, ezt az apostoli lelket ki kell könyörögnünk a magunk számára.

Esti ima

Jöjj Szentlélek, gyújts bennem tüzet!

Jöjj Szentlélek, hogy továbbadhassam, amit a Jóisten nekem adott.

Jöjj Szentlélek, hogy beszélhessek Isten szeretetéről és a Szűzanyával kötött szövetségről.

Jöjj Szentlélek, hogy sok fülbe elmondhassam azt az üzenetet, hogy Schönstatt Kegyelmi Anyja törődni szeretne az emberekkel.

Kísérd szavaimat, hogy megértsék azokat, és adj nekem élő hitet, hogy Te általam szólsz és Te hordozod szavaimat, amiket hirdetek.

Adj élő hitet abban, hogy most, 1942. január 20. után Schönstatti Kegyelmi Anyánk a kegyelem csodáit szeretné művelni az emberi szívekben azáltal, hogy én a róla, a szentélyünkről, valamint az atyánk és alapítónk gazdagságáról szóló üzenetet továbbadom.

Sok emberrel voltam ma együtt. Udvarias és előzékeny voltam. Itt-ott azonban mondhattam volna valamit, de az értelmem megakadályozott ebben. Jöjj, Szentlélek, irgalmazz nekem, formáld belőlem apostolt, ahogy Pünkösdkor az apostolokat megváltottad, betöltötted; ahogy a Szűzanyát eltöltötted, amikor egyszerűen hitte, hogy Jézus a csodát meg fogja tenni. Nem elsősorban magam miatt kérem ezt az adományt. A Mennyei Atya jóságáról van szó, hogy azt az emberek megismerjék és megszeressék. Azért fontos ez nekem, hogy az emberek Istennél otthonra találjanak, a Szűzanya szívében megérezzék, melyek emberi létünk igazi, valódi örömei, hogy vele és általa megtalálják Urunkat, és a Mennyei Atya gyermekeiként szabadnak, erősnek és jónak érezzék magukat. Ámen.

Ima Kentenich atya boldoggá avatásáért

Örök, Szentháromságos Isten! Schönstatt alapítója az irántad és Egyházad iránti szeretetből törekedett mindig a Te akaratodat teljesíteni és az embereket számodra megnyerni. Add meg neki Mária, Schönstatt Háromszor Csodálatos Anyja és Királynője által, amit számomra kér, és ajándékozd neki mielőbb az oltár dicsőségét, hogy még áldásosabban fejtsse ki továbbra is hatását érted és a Te földi országodért. Ámen.

8. hét

A VÉRTANÚK LELKE: A KOCKÁZATTAL TELI APOSTOLKODÁS

Reggeli ima

Mennyei Atya! Igen, apostol akarok lenni. Kérem a Lelket, szálljon le rám. De félek. Félek, hogy szavaim szégyent hoznak rám. Félek, le fognak nézni. Te tudod, Istenem, hogy tömegtársadalomban élek, és aki nem vesz részt a játékban, kirekesztik. Te tudod, hogy nem akarok kiszállni a játékból, elvégre fiad ránk bízta a szeretetet. És néha ugye a hallgatás jelenti a szeretet egy cselekedetét? Természetesen vannak terveim, de félek, hogy valakinek fájdalmat okozok és lenéznek. És most kérem Szentlelkedet. Engedd, hogy elvigyem szeretetedet az emberekhez akkor is, ha tiltakozásba ütközöm. Segíts, hogy kiálljak a szeretetért akkor is, ha környezetem ezért megvetéssel vagy kirekesztéssel büntet.

Engedd, hogy Kentenich atyához hasonlóan a Szentlélek fényében szeressem az embereket, azokat is, akik szavadat nem fogadják el. Ámen.

Kentenich atya életéből

A Schönstatt-mozgalom kezdetén történt. Az egyik egyházmegyében sok pap csatlakozott Schönstatthoz. Az egyik közülük különösen közel állt Kentenich atyához. Fiatalemberekként együtt élték át Schönstatt megalakulását. Később még-

is úgy döntött, hogy saját egyházmegyéjében lesz pap. Már a szemináriumban sok társát megnyerte Schönstattnak. Kentenich atyával gazdag levélváltása is bizonyítja mély emberi kapcsolatukat. Így természetes volt, hogy ez a pap, aki lelkipásztorkodással foglalkozott, átvegye egyházmegyéjében a Schönstatt-családok iránti felelősséget. Azonban kiderült – és itt kezdődik a történet igazi drámája –, hogy nem nőtt fel ehhez a feladathoz. Szokatlan vezetői képessége volt. Meg tudott győzni és lelkesíteni tudott másokat, de csak addig, amíg együtt élt velük. Ahogy kikerültek az emberek a látóköréből, úgy a gondolkodási köréből is kikerültek. Minden tőle telhetőt megtett, de hatása nem ért el a távolba.

Kentenich atya tudta, hogy az egyházmegyében szüksége van egy vezetőre, de tudta, hogy régi munkatársa ezt a feladatot nem tudja ellátni. A jogszerű cselekvés parancsa a hivatalából való elmozdítás volt. Az is világos volt számára, hogy a szóban forgó atyának nem lesz ereje ezt elviselni, mély sebet okoz neki. Ez az eset nagy gondot jelentett Kentenich atyának. Ezekben az években ugyanis rengetegen voltak a csodálói, de összehasonlíthatatlanul kevesen voltak azok, akik hűek maradtak hozzá. Régi barátjánál tapasztalt erős hűség megérintette a szívét. Az ő megsebzése az igazság kedvéért (ami itt egy másik beosztásba való jogos áthelyezést jelentett) mindkettőjük megsebzését jelentette. Kentenich atya mégis felmentette ezt a pap barátját a hivatalából, aki ezt soha nem heverte ki.

Kentenich atya tudta ezt és ő is szenvedett miatta. Van tehát egy egészen csendes vértanúság.

A Szentlélek adománya:

a kockázattal teli apostolkodás

Mire gondolunk, amikor a vértanúság lelkéről beszélünk? Az embert eltöltő olyan isteni erőre gondolunk, amivel az apostolkodás szavait akkor is elmondja, ha az neki fájdalommal jár. Nem kell mindig meghalni. E kilenced olvasói közül egészen kevesen fognak vértanúként bevonulni az egyháztörténelembe. De aligha van olyan közülük, aki ne érezte volna a hite, a Szűzanya iránti szeretete, Jézus Krisztus iránti szeretete miatt a visszautasítás, lenézés fájdalmát. Aligha van olyan az olvasók közül, aki még ne érezte volna, hogy aki keresztyén értékekkel lép föl a munkatársai között, azt sajnálkozó mosollyal veszik körül. A jövő keresztyénének számolnia kell ezzel a sajnálkozó mosollyal, a hátrányokkal, a megvetéssel.

Ha egy keresztyén visszahúzódik és a megszégyenítéstől való félelem miatt hallgat, akkor a keresztyénységéből is elveszít valami nagyon fontosat. Egy fa, amely nincs élő cserekapcsolatban a környezetével, meghal. És ha ez a cserekapcsolat gyenge, akkor elsatnyul a fa. Így van ez a keresztyéneknél is. Ha valaki nem tud beszélni arról, ami benne van, egy idő után nem is hisz igazából abban, amit magában hordoz. A vértanúk Lelke: késznek lenni a megszégyenülésre, és ami ezzel együtt jár, az elutasításra, a lenézésre, a lekicsinylésre. Ez a Szellem

a jelen Egyházának életeleme. Ez a Lélek a szerető Isten nagy belső közelségét hozza magával. Csak az tud tartósan kiállni a nehézségek között, aki az emberi sírással össze tudja kapcsolni az isteni mosolyt. Csak az tud úgy énekelni a vértanúságra tekintve, mint ahogy azt az őskeresztények tették, aki érzi magában a Feltámadott kegyelmét. Nagyon közel kell éreznünk magunkhoz Istent, ha készek akarunk lenni arra, hogy meghaljunk Érte.

Mária és a Szentlélek működése

A Szűzanya együtt szenvedett a fiával. Talán inkább ő maga függött volna a kereszten. Ilyen egy anya. Aki családokkal dolgozik, újból és újból megéli, hogy egy anya azt mondja: szívesebben lennék én a beteg gyermekem helyében. De a Szűzanya hitte, hogy Isten szeretettel gondoskodik Jézusról. És a Szűzanya hitte, hogy ez a szeretet mindennél erősebb. Így a gyereket a Jóistennek ajándékozta. Úgy ajándékozta oda gyermekét, ahogyan Názáretben Gábor angyal köszöntésére mondta: „Az Úr szolgálóleánya vagyok” (Lk 1,38). Ez a szív vértanúsága volt. Egy belső harc eredménye. Nem a külvilág felé történő tanúskodás okozta a vértanúságot, hanem a hit kihívása. Az apostol abban a biztos tudatban él, hogy jó ügyben jár. A Szűzanya látta meghalni gyermekét, akit a nép előljárói elvetettek. Ezek az előljárók egyben a vallás képviselői voltak a Szűzanya számára. A főpap és a főtanács vitte a halálba Jézust. Úgy tűnhetett tehát, hogy Isten elhagyta. De Mária továbbra is hitt benne. A Szűzanyában a vértanú-

ság Lelke az volt, hogy a Golgota keresztje mögött meglátta a Jóisten fényét és Istennek odaajándékozta gyermekét.

Vágyódásunk

A Szentlélek ezen adománya utáni vágyódásunkat könnyű meghatározni. Az életben gyakran a könnyűnek tűnő dolgok a legnehezebbek. Így van ez itt is. Félünk az emberektől. Alkalmazkodunk hozzájuk. Már régen itt lett volna az ideje, hogy missziót kezdjünk el a mai Magyarországon. De erre nem gondolunk. Magunkkal vagyunk elfoglalva. Egy közvélemény-kutatás szerint a keresztények bátortalanok. Egyszerűen félünk képviselni értékeinket. Sok meggondolás mögött, mely korszerűnek, felvilágosultnak tűnik, ez a félelem rejtőzik. Kérjük a Szentlelket, hogy a félelmet és a bátortalanságot le tudjuk győzni.

Esti ima

Jöjj, Szentlélek, tölts el erőddel, hogy az igazságot hirdessem és tegyem akkor is, ha ettől vissza akarna tartani az, hogy nem bánthatom meg azokat, akiket szeretek. Engedd, hogy Kentenich atyához hasonlóan az igazság az első helyen legyen a szavaimban. Tedd az én tanúságtételemet jóságossá, de egyben erőssé is.

Jöjj, Szentlélek, jöjj le a Te Egyházadra, hogy a keresztények továbbadják Magyarországon hitünk nagy igazságait, az emberek és a házasságok igazságait, a mi jó Mennyei Atyánk igazságait, akár

alkalmas, akár alkalmatlan. Jöjj, Szentlélek, jöjj le a Te Egyházadra, hogy ismét bátor legyen. Te erősebb vagy mindannál, ami a Jóistennel szemben áll. Te erősebb vagy azoknál a áramlatoknál, amelyek manapság a szerencsétlen embereket elsodorhatják. Adj erőt a kockázattal teli apostolkodáshoz. Adj erőt, hogy egyszerűen mindig tovább szerethessek akkor is, ha fáj. Ámen.

Ima Kentenich atya boldoggá avatásáért

Örök, Szentháromságos Isten! Schönstatt alapítója az irántad és Egyházad iránti szeretetből törekedett mindig a Te akaratodat teljesíteni és az embereket számodra megnyerni. Add meg neki Mária, Schönstatt Háromszor Csodálatos Anyja és Királynője által, amit számomra kér, és ajándékozd neki mielőbb az oltár dicsőségét, hogy még áldásosabban fejtse ki továbbra is hatását érted és a Te földi országodért. Ámen.

9. hét

A GYERMEKSÉG LELKE, A GYERMEKSÉG ÚTJA

Reggeli ima

Hatalmas Mennyei Atyám! A Szentírásban az áll, hogy Te szeretsz engem. Nehéz azonban mindig hinnem ebben. Elsősorban nem az gátol az Irántad való szeretetben, hogy sok mindent nem értek abból, amit teszel. Hiszen azt még szívesen elfogadom, hogy sokszor nem értelek. Sokkal nagyobb vagy, mint én. Olyan dolgok fordulnak elő a Te tervedben, melyek túl vannak az én felfogóképességemen.

Valami másról van szó. Nehezemre esik, hogy a szeretettedben higgyek, mert ezzel kapcsolatban olyan sok kuszaság és ellentmondásosság van bennem. Nehezemre esik hinni a te irgalmadban, amikor bűnt követtem el. Atyám, küldd el Szentlelkedet, hogy szerethesselek és a Te gyermekednek érezhessem magamat, akit Te elfogadsz. Te vagy a szeretet, aki fiadnak ajándékozod magadat, és ennek a szeretetnek a gyümölcse a Szentlélek. Ha betölt a Szentlélek, egyre jobban érezni fogom, hogy elfogadsz engem úgy, ahogy vagyok. Ez a tudat mindig elkísér, bármi történjen is. Kentenich atya elhozhatta a világnak a Te irgalommal teli szeretetted jóhírért. Engedd, hogy bennem is legyen valami ebből a Lélekből, ami őt eltöltötte és élte. Hadd éljem meg és hadd éljem át én is azt, amit ő megélt és átélt.

Atyám, a gyermeked vagyok, most ezt a kilencedet imádkozom, ami ezen a héten a gyermekségről szól. Engedd ezért ma megélnem a Te közelségedet! Küldj nekem valamiféle jelet, mely igazolja azokat, amik ebben a kilencedben Rólad szólnak! Ámen.

Kentenich atya életéből

Kentenich atyának mesélték, hogy egy akkoriban híres pap lelkileg összeroppan az egyházi hivatal rendszabályozása alatt. Kentenich atya hagyta, hogy ez a hír hasson rá, majd megjegyezte: „Igazából különös, hogy nem jártam én is így.” (Ekkor Kentenich atya már nyolc éve Milwaukee-ban volt száműzésben.) És egy kis idő múlva hozzátette: „Emögött azonban egy mély Isten-élmény is áll.” Egy mély Isten-élmény. És itt már nem teológiáról van szó, hanem tapasztalatról és megélésről.

Kentenich atya hazatérése Európába meglehetősen drámaian ment végbe. Kapott egy Rómába hívó táviratot, de a feladója nem derült ki. Kentenich atya később azt mondta: „Mindig arra kértem a Szűzanyát, rendezze úgy a hazatérésemet, hogy az egyértelműen az ő műve legyen.” Ez történt akkor is, amikor a Szent Officium egyetlen ülésen az összes Kentenich atya ellen hozott vádat lesöpörte az asztalról. (Ekkor már tizennégy évi egyházi száműzés állt a háta mögött.) Kentenich atyát rehabilitálták és hazatért. Ez az egész folyamat mérföldkő volt Schönstatt történetében. A Szűzanya megmutatta hatalmát, de jóságát is. Ezért a hazatérés Kentenich atya számára az irgalmasan szerető és

könyörületos mennyei Atya képevel kapcsolódott össze. Noha korábban is fáradhatatlanul hirdette a szerető Istent, ezek után az igehirdetése még inkább az irgalom köré összpontosult. Isten egyszerűen elfogadja az embert. Lehajol az emberhez, egyszerűen befogadja és neki ajándékozta szeretetét.

A Szentlélek adománya: Isten az én Atyám

Szent Pál a gyermekség Lelkét az elfogadottság megélésével hozza kapcsolatba. Ezt írja a rómaiaknak: „Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. Nem a szolgaság lelkét kaptátok ugyanis, hogy ismét félelemben éljete, hanem a fogadott fiúság Lelkét kaptátok, melyben azt kiáltjuk: „Abba, Atya!” (Róm 8,14-15).

Az őskeresztényeknél nyilvánvalóan gyakorlatban volt az istentiszteleteken, hogy akit mise közben Isten atyailag megérintett, ott, abban a pillanatban így kiáltott fel: Abba, kedves Atya! Az arám „abba” szó egy becenév, amit magyarra papának, apucinak lehetne fordítani. Szent Pál rámutat, hogy a Szentléleknek köszönhetjük azokat az élményeinket, amelyekben az ember egészen Istentől elfogadottnak érzi és hiszi magát.

Így a Szentlélek által egy új életézés keletkezik. Olyan emberré leszünk, aki Istent apának éli meg. Olyan emberré leszünk, aki szívesen odaajándékozta magát ennek az Apának. Ahogyan Jézus ajándékozta oda magát a kereszten atyjának: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet” (Lk 23,46). Ez a szerénység és az egyszerűség Lelke.

Már nem veszi magát olyan komolyan az, aki megtapasztalta Isten szeretetét. A Lélek az, aki meghív bennünket, hogy újra és újra Istenhez forduljunk, és mondjuk neki: Apa, a Tied vagyok.

Mária és a Szentlélek működése

1954-ben az Egyház Mária testi mennybemene-
telének dogmáját ajándékozta nekünk. Az egyházi
hagyományban mindig is élt az a gondolat, hogy
a Szűzanya egész emberi lényével hazatérhetett,
haza a fiához, haza Mennyei Atyjához. Ami akkor
történt, a Szentlélek műve volt: Mária, mint egy
gyermek, megélte a legmélyebb és legtisztább el-
fogadottságot.

A Golgotán a sötétség és a vértanúság Lelkét
kapta ajándékba, a „csakazértis” hitet, melyeket a
Szentlélek ajándékozott neki. Most egyszerűen an-
nak a gyermeknek boldogságát kapta, aki hazaérke-
zett az apjához. Részt vehetett az örök Ige boldog-
ságában, a fiának, a mi urunk Jézus Krisztusnak a
boldogságában, aki Istent Abbának, kedves apának
szólította.

A pillantás, amit a Lélekben vethetett az életé-
re, újra és újra azt idézhette tudatába, hogy minden,
amit átélt, minden, ami Istentől jött hozzá, mind
Szeretet volt.

Vágyódásunk

Ez alatt a kilenc hét alatt újra meg újra megtanul-
tuk, hogy kérjük a Szentlelket, amikor természetünk
korlátaiba ütköztünk.

Amikor a gyermekségről, mint a Szentléleknek arról az ajándékáról beszélünk, ahol tudatosodik bennünk, hogy Isten végérvényesen elfogadott minket, nem nehéz érvényes lélektani kapcsolódási pontot találni. Amikor nemet mondunk önmagunkra, mindarra, amit hordozunk magunkban, ez tagadás, amely széttör mindent. Ha körülnézünk abban a világban, ahol oly sok gonosz kritika van, ahol a rossz hír az érdekes, ahol a média előnyben részesíti a negatívumokat, akkor nagyon hamar világossá válik előttünk: mindezeknek az az alapja, hogy az emberek nem kedvelik önmagukat. Aki el tudja fogadni önmagát, vagy aki átéli, hogy Isten elfogadja őt, az nem képes romboló, ellenséges kritikát használni. Egyszerűen fáj neki, ha a jelenlétében mások hibáiról beszélnek. (Feltételezve azt, hogy ezek a hibák valóban léteznek.) Az önmagunkkal szemben kimondott *nem* az oka a másokkal szemben kimondott *nemnek*, mások megtagadásának, a szeretetlen kritikának. És ez a tagadás rombol.

Nem könnyű bánni ezzel. Biztos, hogy itt már egy kis fegyelemre is szükség van. Megtagadhatjuk, hogy olyan beszélgetésekben részt vegyünk, amelyekben másokat lekicsinyelnek. Megtilthatjuk magunknak azokat a negatív gondolatokat, melyek akkor keletkeznek bennünk, amikor a környezetünkben valóban valami igazságtalanság vagy hiba történik. Ilyenkor nem hagy nyugodni bennünket a dolog és a gondolatainkban az igazságot szeretnénk érvényre juttatni. És valójában élvezzük a *nemet*, élvezettel állapítjuk meg, hogy a másiknak valami

hibája van. Nehéz bánni ezzel, mert olyan sok dolog van, ami törvényesítheti a negatív gondolatokat. És még azért is nehéz elbánni a negatív gondolatokkal, mert a meghasonlott emberségünk legmélyéről jönnek. Ezek az eredeti bűn következményei. És nem hagyják magukat egy akarati cselekedettel eltávolítani.

Itt az emberek is keveset segíthetnek rajtunk. Biztos azonban, ha van valaki, aki elfogad bennünket, akkor ez segíthet nekünk megsejteni, hogy miként is szeret bennünket Isten. De ez csak sejtés marad. Valóban, mert a negatívum a lényünkben nemcsak egy lélektani probléma, hanem végső soron teológiai is. Az eredeti bűnnel terhelt, meghasonlott és meghasadt természetünk nem hagyja magát emberi módon gyógyítani, ezt a Léleknek magának kell megtennie. És amikor a Lélek ránk száll, akkor egyszer csak jól érezzük magunkat Istennél. Érezzük magunkban az Ő fényét és erejét. 1942. január 20. után Kentenich atya egy börtönből kijuttatott levelében azt írja, hogy „lelke egy állandóan gyarapodó fényben úszik”. Kívánjuk és kérjük magunknak ezt a Szentlelket, amely minden emberi lehetőségen túlmenően megteszi bennünk a csodát, hogy hinni tudunk Isten irántunk való szeretetében.

Esti ima

Jöjj, Szentlélek, ha Te bennem vagy, tudom: Isten elfogad engem.

Jöjj, Szentlélek, ha Te bennem vagy, valóban érzem, hogy Isten az én apám.

Jöjj, Szentlélek, adj nekem valamit Urunk Jézus Krisztus, a Szűzanya és Kentenich atya életézéséből.

Jöjj, Szentlélek, hadd legyek előtted játszó gyerek, aki szabad és aki az élet minden eseménye mögött megtalálja a Mennyei Atyát!

Jöjj, Szentlélek, hadd legyen bennem az az öröm, ami Kentenich atyában volt, amikor Milwaukee-ból hazatérhetett!

Jöjj, Szentlélek, hadd legyek a Szűzanya gyermeke!

Az Atya nekünk adta anyánk szívét, hogy jobban megértsünk Téged, azt a szívet, amely egész bensőnket az elfogadottság légkörébe, a szeretet, a szerénység és az odaadás légkörébe meríti.

Add, hogy világítsak az emberek számára!

Hadd legyek bátor apostol, és ajándékozd nekem a vértanúk Lelkét!

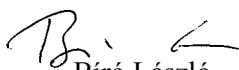
De bensőm mélyén add nekem a gyermekség Lelkét! Ámen.

Ima Kentenich atya boldoggá avatásáért

Örök, Szentháromságos Isten! Schönstatt alapítója az irántad és Egyházad iránti szeretetből törekedett mindig a Te akaratodat teljesíteni és az embereket számodra megnyerni. Add meg neki Mária, Schönstatt Háromszor Csodálatos Anyja és Királynője által, amit számomra kér, és ajándékozd neki mielőbb az oltár dicsőségét, hogy még áldásosabban fejtse ki továbbra is hatását érted és a Te földi országodért. Ámen.

Nagy lehetőség ez a kilenced a házaspároknak és a családoknak, hogy közösen forduljanak Istenhez a nap folyamán, és hogy ezáltal is növekedjen a házasság szentségében megélt szeretetük, hogy otthonuk egyre inkább szentéllyé, családegyházzá formálódjék.

Egyházunk és nemzetünk nagy jubileumi évére készülve igen nagy örömmel ajánlom ezt a kilencedet nemcsak a Schönstatt-családoknak, hanem minden keresztény családnak.

Bíró László

püspök

Minden egyházi közösségben nagy kísértés, hogy a Lélek által felismert igazságok eltávolodnak az élettől és megmerevednek. Tilmann atya könyvecskéje rámutat arra, hogy a Szentlélek magát az életet, a hétköznapiakat akarja áthatni. Ez valósul meg az odaadó szeretetben. Családon belül vagy a világban csak a jézusi szeretet által lehetünk eszközei a Szentléleknek. Így érintjük meg mások szívét és így lehetünk képesek a Lélek fényét átsugározni. Ezt tette a Szűzanya is.

Ajánlom mindazoknak, akik fölismerték már a kor kihívását és tovább akarják adni a Szentlélek fényét.

Budapest, 1998.

Katona István

r.k. lelkész